

ΑΝΑΤΟΛΗ.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΜΟΣ ΤΡΙΤΟΣ

ΕΤΟΣ Γ'.

ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

ΦΥΛ ΙΕ'.

ΓΟΝΙΜΟΤΗΣ ΒΑΚΤΗΡΙΩΝ.

Ὁ διὰ τοῦ μικροσκοπίου ἀνακαλυφθεὶς ζωϊκὸς κόσμος ὑπερβαίνει, ὡς γνωστὸν, κατὰ τε τὸ ποικιλόμορφον καὶ πολυάριθμον, τὸν περιβάλλοντά ἡμᾶς ὀργανικὸν κόσμον, ὅστις ἐκ τοῦ βασιλείου τῶν φυτῶν καὶ ζῶων ἀποτελούμενος, ὑποπίπτει εἰς ἄς ἀπλόους ἡμῶν αἰσθήσεις. Τὰ μέγιστα καταπληκτικὸς εἶναι ὁ τῶν μικροσκοπικῶν πλασμάτων πολλαπλασιασμὸς, ὅστις ὑπ' οὐδεμιᾶς παρεμποδιζόμενος αἰτίας, ἀλλ' ἐπιβοηθούμενος ὑπὸ εὐνοϊκῆς θερμοκρασίας καὶ δι' ἀφθόνου καταλλήλου τροφῆς, δύναται νὰ ἀνέλθῃ εἰς ποσότητας κολοσιαιάς.

Κατὰ τὰς παρατηρήσεις φυσιοδίφου τινός, ἀφιερῶσαντος τὴν ζωὴν εἰς τὴν σπουδὴν τοῦ μικροκόσμου τούτου, οἱ μικροργανισμοί, ἰδίως δέ, οἱ ὡς ἐκ τῆς μορφῆς τῶν βακτηρίαι καλούμενοι (καὶ ὧν στιανιώτερόν τι εἶδος εἶνε τὰ πολυορύλητα βακτηρίδια, τὰ ἐν ὧραις ἐπιδημιῶν ἀναπτυσσόμενα), πολλαπλασιάζονται εἰ ἐγκαρσίου διχασμοῦ, ἀφοῦ πρό-

τερον αὐξηθῶσι μέχρις ὠρισμένου τινός μεγέθους· αἱ ἐκ τοῦ διχασμοῦ προελθοῦσαι βακτηρίαι αὐξάνουσι μέχρι τοῦ μεγέθους τῆς γεννετείρας τῶν, εἴτα διχάζονται, καὶ οὕτω προχωρεῖ εἰς καταπληκτικούς ἀριθμούς καταφθάνων ὁ πολλαπλασιασμὸς αὐτῶν. Ἐπὶ τῇ ὑποθέσει δὲ ὅτι ἐν τῶν τοιούτων ἀξιοπεριέργων πλασμάτων, εὐνοϊκᾶς περιστάσεις ἀπιντῶν, ἀναπτύσσεται καὶ διχάζεται ἐν τὸς μίᾳς ὥρας, τότε μετὰ δύο, ἐκ τοῦ ἐνός θὰ γεννηθῶσι 4, μετὰ τρεῖς 8 καὶ μετὰ παρέλευσιν εικοσιτεσσάρων ὡρῶν ἐκ τοῦ ἐνός ἐκείνου θέλουσιν ὑπάρχει δεκαεξ ἡμισυ ἑκατομμύρια (16,777, 220)· μετὰ δύο ἡμέρας 6 αὐξῶν ἀριθμὸς τῶν ὑπεργονίμων τούτων βακτηριῶν θέλει ἀνέλθει εἰς 281 1)2 χιλιακατομμύρια, μετὰ τρεῖς εἰς 47 χιλιάδας χιλιακατομμύρια, καὶ μετὰ μίαν ἑβδομάδα οἱ ἀπόγονοι μίᾳς καὶ μόνῃς βακτηρίας θὰ παριστῶνται διὰ πεντήκοντα καὶ ἐνός ἀριθμῶν τιθεμένων ἐν γραμμῇ.

Ὅι ἀπίστευτοι οὗτοι ἀριθμοὶ καθίστανται καταληπτότεροι ὑπολογιζόμενης τῆς χωρητικότητος, ἣν οἱ πολυά-

ριθμοί οὔτοι ἀπόγονοι θέλουσι καταλάβει, ἢ κάλλιον ἀν' ἀριθμῶν τὸ βῆρος πρὸς ὁ ἀντιστοιχοῦσι.

Παραδεχόμενοι, ὅτι ἡ ἐπιφάνεια, ἐφ' ἧς ἐξαπλοῦται τὸ βασιλεῖον τῶν ὑδάτων ἰσοῦται πρὸς τὰ 2)3) τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἡμετέρου πλανήτου, καὶ τὸ βῆρος κατὰ μέσον ὄραν πρὸς λευγαν, εὐρίσκομεν τὴν χωρητικότητα ἀπάντων τῶν ὠκεανῶν ἴσην πρὸς 9x8 ἑκατομμύρια κυβικῶν λευγῶν. Τὴν χωρητικὴν ταύτην κατὰ τοὺς ἀνω ὑπολογισμοὺς δύναται εἶναι καὶ μόνον τῶν πολυτοκωμάτων τούτων ὄντων, ὑπὸ εὐνοικῶν περιστάσεων διηνεκῶς πολλαπλασιαζόμενον, νὰ πληρώσῃ εἰς διάστημα μικρότερον πενθημερίας!

Εἰς μυθωδέστερα κατὰ τὸ φαινόμενον συμπεράσματα καταλήγει ὁ ὑπολογισμὸς τοῦ βάρους τῶν κατὰ τριήμερον γεννηθειῶν βακτηριῶν. Τὸ βῆρος μιᾶς τοιαύτης ὑπελογισθῆ ἴσον πρὸς 0,0001, 004, 574 τοῦ χιλιοσμοῦ τοῦ γραμμαρίου, ἢ 636 χιλιάδες ἑκατομμύρια τούτων ζυγίζουσι εἰς γραμμῆριον (=16:σιτάρια). Μόλα ταῦτα, μετὰ παρέλευσιν 24 ὥρων τὸ βῆρος τῶν ἀπογόνων μιᾶς βακτηρίας οὐδαμῶς παρακωλυμένης τῆς ἀναπτύξεως τῶν ἰσοῦται πρὸς εἰς τεσσαρακοστὸν τοῦ γραμμαρίου, μετὰ παρέλευσιν 48 ὥρων πρὸς 442 γραμμάρια καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας πρὸς 71)2 ἑκατομμύρια χιλιογράμμων, ἤτοι 2310,000 ὀκάδας, ἢ στατήρας 53,180!

Τὰ ἐκ τῶν ὑπολογισμῶν τούτων ἐξαγόμενα πορίσματα ἐγγύτατά εἰσι πρὸς τὴν ἀλήθειαν, τὴν ἐξαχθεῖσαν ἐκ τῆς ἐπιτῆς ἀναπτύξεως τῶν πολυγόνων τούτων

ἄντων ἐρεύνης. Εὐτυχῶς τὰ ἐκ τῆς πολιτικῆς τῶν πανίσχυρα καθιστάμενα ἀπράσιτα τῶ γυμνῶ ἀφθαλμῶ ζωικά ταῦτα ἄντα, δὲν ἀπαντῶσι πάντοτε τὰς εὐνοϊκὰς ἐκείνας περιστάσεις τὰς συμβαλλούσας, εἰς τὸν ὑπερπληθῆς προβαίνοντα ἀναπολλαπλασιασμὸν αὐτῶν ὄντων ὁ παρατηρήθη, ὅτι ὅπου εὐρηται ἡ εὐνοϊκὴ πρὸς ἀνάπτυξιν αὐτῶν θερμοκρασία, ἐλλεῖπει συνήθως ἡ ἀφθονος καὶ ἀρμοδία τροφή, ὅπου δὲ παρέχεται αὕτη, καθυστερεῖ ἡ πρώτη. Ἐπανιώτατα δὲ καὶ εἰς εὐαριθμούς λίαν περιπτώσεις συνευρίσκονται ἀμφοτέρω τὰ ἐπιδοθηθῶντα τὸν ἀλέθριον ἐνίοτε ἀποθαίνοντα τῶ ἀνθρώπῳ πολλαπλασιασμὸν τῶν σμικροτάτων καὶ ἀτεκεστάτων, ἀλλὰ καὶ ὡς ἐκ τῆς ἀπειροπληθῆς πανισχύρων τούτων σμικροπλασμάτων.

Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΖΩΗ.

Ἡ γονιμότης τῆς φύσεως ἐπὶ τῆς πενιχρᾶς ταύτης γῆνιου ἡμῶν κατοικίας, προδήλως τυγχάνει ἀπεριόριστος. Ἀκτὶς ἡλίου, ἐν μιᾷ καὶ μόνῃ σταγόνῃ ὕδατος, φέρει εἰς τὸ εἶναι ἀπειρίαν μικροσκοπικῶν ζωῶν, κόσμον ὀλόκληρον ἐν τούτων καταρτιζούσα, ἀπλῆ δὲ διάτομος (Hiatom e) ἐν τετραήμερῳ διαστήματι, παράγει ἐπέκεινα τῶν 150 δισεκατομμυρίων ἀτόμων τοῦ ἐαυτῆς εἶδους.

Ποῦ ἀνεύρωμεν τὰ ὄρια τοῦ κράτους τῆς ζωῆς, ὅπου ἐκεῖ ἐνθα ὁ κοινὸς παρατηρητῆς οὐδὲν διακρίνει, τὸ ὄξυδερκὲς τῆς ἐπιστήμης βλέμμα καὶ ἐν τῇ ἀτμοσφαιρᾷ, καὶ ἐν τῷ ὕδατι, καὶ εἰς τὰ σπλάγγνα τῆς γῆς, καὶ εἰς τοῦ ὠκεανοῦ τὰ βάθη, λεγεῶνας ὄντων διορᾷ, καὶ ἀπειρίαν ὑπάρξεων ἀνακαλύ-

πτει; Ἄλλ' ἐν τούτῳ δὲν ἀπολήγει τὸ τεράστιον τῆς φύσεως ἔργον, καθόσον μὴ ἀρκουμένη αὕτη, ὅπως ἀθρόως δικαστεῖρα τὰ εἶδη, ὅπουδῆποτε ἀπαντᾷ πρὸ αὐτῆς τὴν ὕλην, σχηματίζει ἑτέραν παράσιτον ζωὴν, ἀναπτυσσομένην ἐν αὐτῇ τῇ ζωῇ καὶ φέρουσαν μεθ' ἐαυτῆς, τὰ στοιχεῖα ὑπάρξεως ἀπειροπληθῶν ὑπάρξεων, ἐν αὐτῇ τῇ ὑπάρξει. Ἐκ τούτων ὄλων λοιπὸν, ἀκαθόντως δίδεται ἡ μὴ νὰ νοήσωμεν, οἷον τὸ ἔργον αὐτῆς καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων κόσμων, καθόσον ἡ αὐτὴ βεβαιῶς τυγχάνει δι' ἐκείνους, ὡς καὶ διὰ τὸν ἡμέτερον, ὅστις πᾶν ἄλλο ἢ προνομιούχος φαίνεται εἶναι ἐν τῇ παγκοσμίῳ οἰκονομίᾳ.

Ἄλλ' ἀν' ἡ μεγαλονοῦν φύσις, ἐροῖσιν ἐπὶ τῆς γῆς σελίδας οὕτως εὐγλωττον τῆς βίβλου αὐτῆς, ἥτοι τῆς πολυτίμου βίβλου τῆς ζωῆς, οἷον, κατὰ λογικὸν συμπέρασμα, ἐφείλομεν νὰ παραδεχθῶμεν τὸ περιεχόμενον τῶν ἐπὶ τῶν ἄλλων κόσμων ἐρριμένων σελίδων; Βεβαιῶς τοῦτο θὰ ἦ πάντα διάφορον, καὶ τὸ ἀντικείμενον πιθανῶς πολλῶ ὑψηλότερον ἴσως ἡμεῖς δὲν ἀπκρτίζομεν ἢ προϊοσγωγικῆν τινα σελίδα τῆς πεζογραφίας τοῦ δημιουργοῦ, ἀλλ' ἐπιτρέπεται ἡμῖν νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ἡ ἀπειρία τῶν ἄλλων σελίδων, τυγχάνει χωρὸς κενός, χρησιμεύον ἀπλῶς ὅπως καθιστᾷ τὴν βίβλον ὀγκωδέστεραν, καὶ πικριστῶν χάριτι ἀγραφον καὶ ὕλην ἄπνον καὶ ἄμορφον; Οὐχί! τοιαῦτα βίβλος, ἐκ μιᾶς καὶ μόνης συγκεκριμένη σελίδος, θὰ ἦτο ἀνὰ ξίκα τοῦ Μεγάλου Συγγραφέως; πρὸς τίνα δὲ σκοπὸν θὰ ὑπῆρχον, καὶ κατὰ τί θὰ ἐχρησίμευον κί κεναὶ σελίδες; Τίς ἄλλως τε ὁ σκοπὸς τῆς ὑπάρξεως; τῆς γῆς; Εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸ εἰπωμεν; Οὐδεὶς ἄλλος βεβαιῶς ἢ ὅπως χρησιμεύῃ αὕτη ὡς ἐνδιχτήμα καὶ διατήρησις τῆς ζωῆς καὶ ἰδίας τῆς λογικῆς ζωῆς. Θὰ ἐτόλμα τις λοιπὸν νὰ ἰσχυρισθῆ ὅτι αἱ εὐδαίμονες χῶροι τῶν πλανητικῶν κόσμων τοῦ ἡμετέρου συστήματος, αἱ ὑπὸ

τοὺς αὐτοὺς ὑπαγόμενοι νόμοις, ἐκ τῆς αὐτῆς δὲ κεντρικῆς καὶ ζωογόνου πηγῆς φῶς καὶ θερμότητος ἀντλοῦσαι, εἰσι ξηραὶ καὶ ἄγονοι ἐρημοὶ, βασιλεῖον αὐτόχρημα τοῦ θανάτου, ἐξ οὗ ἡ ζωὴ τυγχάνει ἐξῆρατος; Θὰ ἠδύνατό τις νὰ φαντασθῆ, ὅτι πάντα τὰ θυμακτικά τῆς τῶν ὄντων δημιουργίας, ἀθρόως ἐφάπαξ ἐρρίφθησαν ἐπὶ ἐνός; καὶ μόνου ἀφρονὸς σημείου, τὸ σύμπαν δ' ὀλόκληρον παραγκωνίσθη; Θὰ ὑπῆρχε τις τοσοῦτον ἄφρων, ὥστε νὰ ὑποστηρίξῃ ὅτι οἱ κόσμοι ἀπνευτες ἐκτός τῆς, τὸ Σύμπαν, ἐκασέσε τῆς γῆς, οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ ἀπειρία ὄγκων ὕλης, ἀπλῶς κινουμένων ἐν τῷ διαστήματι, ὑπαρχόντων δὲ ἄνευ σκοποῦ, καὶ παραδεδομένων εἰς τὸ μηδὲν καὶ τὴν ἀνυπαρξίαν; Τέλος; θὰ περλογιζέτο τις ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε νὰ διανοηθῆ καὶ ὅτι ὁ ἀπειρος δημιουργὸς ἐξήντησε τὴν ἐαυτοῦ τέχνην ἐπὶ μόνῃς τῆς γῆς, καὶ οὐδὲν ὑπελείφθη αὐτῷ νὰ δημιουργήσῃ ἐπὶ τῶν ἄλλων κόσμων, ὅς; ἐδιορήσατο τῷ θανάτῳ, πρὸς αἰώνιον τοῦτου κατοικητήριον; Αἴ! καὶ τίς σωφρονῶν καὶ λογικεύμενος θὰ ἐπέριπτε τοιαύτην βλασφημίαν κατὰ πρόσωπον Ἐκείνου, ὅστις τὸ Σύμπαν ἐφιλοτέχνησεν; Ἐκ τοῦ ὅτι ἄλλως τε οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν, πέραν βροχυτάτης ἀποστάσεως, οὐδ' ἐπ' αὐτῆς τῆς γῆς διακρίνουσιν ἄνθρωπον, ὀλίγη δὲ μῶλις χιλιόμετρα δι' ἀεραστάτου ἐν τῇ ἀτμοσφαιρᾷ ὑψούμενοι οὐδὲν σημεῖον κινήσεως καὶ ζωῆς διακρίνομεν ἐπὶ τῆς γῆς, ἥτις φαίνεται ἡμῖν πάντῃ ἐρημος καὶ ἀκατοίκητος, ἐκ τούτου λοιπὸν πρέπει νὰ συμπεράνωμεν ὅτι οἱ ἄλλοι κόσμοι εἰσὶν ἀκατοίκητοι, ὑπαρχόντες ἀπλῶς πρὸς τέρψιν ἡμῶν, ἢ στολισμοῦ χάριν;

Τόσαι λοιπὸν καθ' ὅλα ὑπέρτεραι τῆς γῆς σφαῖραι, εἰσὶν ἀπλῶς ἀέραντοι καὶ ἀχρυσῆς ἐρημοὶ, ἐνθα οὐδεὶς λογισμὸς, οὐδεὶς στεναγμὸς, οὐδεὶς πῦθος ψυχῆς, καὶ ὕμνος οὐδεὶς ἀπευθύνεται πρὸς τὸν ποιητὴν τῶν ὄλων;

Παγετώδης λοιπόν θανάτου σιγή, μόνον εκεί επικρατεί;

Ἐν τῷ περισπουδάστῳ συγγράμματι «More worlds than one», ὅπερ ὁ sir David Brewster ἐδημοσίευσεν εἰς ἀπάντησιν τῶν ἀλλοκότων ἐπὶ τοῦ περὶ οὐ. ὁ λόγος ζητήματος ἀντιρρήσεων καὶ ἐνστάσεων τοῦ θεολόγου Whewel, ὁ σοφὸς συγγραφεὺς παρενείρει τὰ παρακατιῶν σπουδαίας καὶ ὀρθὰς κρίσεις.

«Οἱ πτωχοὶ τὸ πνεῦμα καὶ μικρόφρονες, «anímie vili» κατὰ τὸν προιετὴν, οἷτινες πιστεύουσιν ὅτι ἡ γῆ εἶναι τὸ μόνον κατοικημένον οὐράνιον σῶμα, ρηδὶως πάνυ δύνανται νὰ ἐννοήσωσιν, ὅτι ἐποχαὶ ὑπῆρξαν καθ' ἑξῆς ἡ Γῆ ἢ ἀκατοίκητος, ἐν τῷ γίγνεσθαι, καὶ ἀνύπαρκτος ὅλως. Τούτου τεθέντος, καταντῶμεν εἰς τὰ ἐξῆς συμπεράσματα.

«Ὅτι πρὸ ἡμῶν, οὐδὲν λογικὸν πλάσμα ὑπῆρχεν ἐν τῷ κράτει τοῦ Παγκοσμίου Ἄνακτος, καὶ ὅτι πρὸ τοῦ σχηματισμοῦ τῶν πρωτοζωϊκῶν στρωμάτων τῆς γῆς, οὐδὲν φυτὸν, οὐδὲν ζῶον, οὐτ' ἄλλο τι ὄν, ὑπῆρχεν ἐν τῇ φύσει.

«Ὅτι κατὰ τὴν μακρὰν ταύτην περίοδον τῆς παγκοσμίου ναρκώσεως, καθ' ἣν ἡ φύσις νήδυμον ἦδεν, ὁ ἥλιος καὶ οἱ ἀστέρες, οἱ πλανῆται μετὰ τῶν πιστῶν αὐτῶν δορυφόρων, καὶ τὸ Σύμπαν ἐν γένει, ἄγνωστον καὶ ἀόρατον, μοιραίως καὶ ἀσκόπως, ἐφέρετο ἐν τῷ διαστήματι.

«Ὅτι ὑπῆρχον ἐστὶ μὴδὲν θερμαίνουσαι, ὕδατα οὐδὲν δροσίζοντα, νέφη μὴδὲν σκιάζοντα, καὶ πάντα ἐν γένει τὰ ἐν τῇ φύσει, ὄρη καὶ κοιλάδες, θάλασσαι καὶ ξηραὶ, ἥπειροι καὶ ὠκεανοὶ, εἰς οὐδὲν ἐχρησίμευον!

«Τὸ κατ' ἐμὲ, τοιαύτη τις κατάστασις τοῦ ἡλιακοῦ συστήματος καὶ τοῦ Συμπαντος, θὰ ἦτο παραπλοσία ἐκείνης, ἐπὶ τῆς σφαίρας ἡμῶν, καθ' ἣν ἐμπορικά τε καὶ πολεμικὰ πλοῖα, θὰ διέπλεον τὰς θαλάσσας ἄνευ πλη-

ρωμάτων, ἐροδίων, καὶ ἐμπορευμάτων, καὶ σιδηροδρομικαὶ ὄλκαὶ θὰ διέτρεχον τὰς τροχιὰς αὐτῶν ἄνευ ἐπιβατῶν καὶ παντοίων εἰδῶν, ἐν ἐνὶ λόγῳ κεναί, καὶ αἱ μηχαναὶ αὐτῶν θὰ ἐνήργουν καὶ ἐκινούντο, μὴδὲν σκοπιμον καὶ πρακτικὸν ἐπιτελοῦσαι ἔργον.

«Οἶκος κενὸς καὶ πόλις ἔρημος, παριστῶσιν ἐν τῷ πνεύματι ἡμῶν τὴν αὐτὴν ἰδέαν, ἣν καὶ πλανήτης ἄνευ ζωῆς ἐπ' αὐτοῦ, καὶ σύμπαν ἀκατοίκητον. Θὰ ἦτο ἐπίσης δύσκολον νὰ συμπεράνωμεν τίνος ἔνεκεν ὠκοδομήθη ὁ οἶκος, καὶ πρὸς τίνα σκοπὸν ἐκτίσθη ἡ πόλις, ὡς καὶ διατὶ ὁ πλανήτης ἐγένετο, καὶ πρὸς τί τὸ Σύμπαν ἐπλάσθη.

«Ἄν ἄλλως τε οἱ πλανῆται ἦσαν ὄγκοι ὕλης ἄμορφοι, ἄδρανεις καὶ ἀκίνητοι ὡς τᾶφοι, ἡ δυσχέρεια οὐδόλως θὰ ἤλαττοῦτο, ἀλλὰ πολλῶ μείζων αὐτὴ ἀποθνήσκει, ὁπότεν διαβλέπωμεν σφαίρας ἐν πλήρει κινήσει καὶ ἐνεργείᾳ ἀναλόγους κατὰ πάντα πρὸς τὴν ἡμετέραν, ἐν τοιαύτῃ δὲ ἀπαρασαλεύτῳ ἀκριβείᾳ ἐκπληρούσας τὰς οἰκείας κινήσεις, ὥστε οὐδὲ κατὰ δευτερόλεπτον τὰ ἔτη καὶ αἱ ἡμέραι αὐτῶν παραλλάσσουσιν, ἐπὶ ἑκατοστάς αἰῶνων.

«Ἡ ἰδέα καθ' ἣν κόσμος γιγαντιαῖος ἢ πλανήτης ὡς τὸν ἡμέτερον τοῦλάχιστον κατοητισμένος, δύναται νὰ ὑπάρχῃ καθεύδων καὶ ἀπρακτῶν ἐν τῷ διαστήματι, ἡ ἰδέα, λέγω, σφαίρας ἐπιτελοῦσης τὸ ἀνατεθὲν αὐτῆς ἔργον, ἄνευ κατοίκων ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας αὐτῆς, ἢ ἄνευ προπαρασκευῆς, ὅπως, τοῦ καιροῦ ἐπιστάντος, τοιοῦτους προσλάβῃται, φαίνεται μοι ἀξία μόνον ἀμορφῶτων καὶ ἀκαταρτίστων πνευμάτων. Τὸ ἀποδίδειν ὅμως τοιαύτην παθητικὴν κατάστασιν εἰς ὀλόκληρον Σύμπαν, τοῦτο ὑπερβαίνει πᾶν ὄριον παραλογισμοῦ καὶ ἀφροσύνης, ἀποδοτέον δὲ τοῦτο εἰς τὰ ὑπερήφανον τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Τὰ πάντα ὁ εὐφάνταστος θνητὸς ὑπολαμβάνει ὡς γενόμενα δι' αὐτὰν, εἴτε πρὸς

χρῆσιν εἴτε πρὸς τέρψιν αὐτοῦ. Ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας ἐδόξαζεν ὅτι τὸ Σύμπαν ἐστρέφεται περὶ τὴν σεπτὴν αὐτοῦ κατοικίαν, τὴν γῆν, δι' ἣν καὶ μόνην εἰργάσθη ὁ δημιουργὸς, καὶ ὅτι τὰ πάντα χάριν τοῦ ἀνθρώπου ἐποίησε.

«Καὶ ὅμως, ἐπὶ αἰῶνας ἀναριθμήτους, ἡ Γῆ ἦν σφαῖρα ἀτμῶν, σῶμα ἄμορρον καὶ ἀκατασκευάστον, ὃν ἄνευ ζωῆς, καὶ ἐν τῷ γίνεσθαι, ἐπὶ ἀκαταλόγιστον δὲ χρόνον ὑπῆρξεν αὕτη ἄνευ τῆς ἀνθρωπότητος, ἥτις τοσοῦτον μεγαλυχεῖ ἐπὶ τῇ ὑπάρξει αὐτῆς, ὥστε θεωρεῖ αὐτὴν μοναδικὴν ἐν τῷ σύμπαντι. Διὰ ποίους λόγους ἔλαμπον τότε οἱ οὐράνιοι φωστῆρες, ἐπὶ τίνων κεφαλῶν κατέπιπτον αἱ ἀκτίνες αὐτῶν, καὶ ποιοὶ ὀφθαλμοὶ ἀπεθαύμαζον αὐτούς;

«Τοιαύτη πράγματι ἐπὶ μακρὰν σειρὰν αἰῶνων, ὑπῆρξεν ἡ κατάστασις τοῦ ἡμετέρου πλανήτου.

«Τὸ ἀξιοῖν λοιπὸν ὅτι ἡ ἀνθρωπότης ὑπῆρξεν ἀείποτε, καὶ ἔσται αἰώνιος, τὸ μόνον λογικὸν πλάσμα τῆς δημιουργίας, ἐπὶ οὐδεμιᾶς στηρίζεται λογικῆς βίας, οὐ μόνον δ' ἀμάθειαν καὶ ἀκριτίαν δεικνύει ὁ τοῦτο ἰσχυριζόμενος, ἀλλὰ καὶ γελοῖος ὅλως καθίσταται. Ταῦτα κατὰ τὸν Brewster.

Ἐν τέλει ὁ μέγας καὶ παγκόσμιος τῆς ἐνόητος καὶ ἀλληλεγγύης νόμος, ὁ καθ' ὅλου καὶ ἐπὶ μέρος διέπων πάντα τὰ ἐν τῇ φύσει, καὶ ἀποτελῶν τὴν τοῦ συμπαντος ἀρμονίαν, καθ' ἣν ἐν τῇ παγκοσμίῳ οἰκονομίᾳ οὐδὲν τυγχάνει ἀνύπαρκτον καὶ μεμονωμένον, ἀλλ' ἅπαντα συνδέονται καὶ συσχετίζονται πρὸς ἄλληλα, ὅ,τι δ' ἐξέρχεται τῆς φυσικῆς τάξεως καὶ τοῦ γενικοῦ κανόνος, ἀποτελεῖ ἐξαιρέσιν, καὶ καλεῖται τέρως, ἥτοι ὄν παρὰ φύσιν, ὁ μέγας οὗτος νόμος, λέγομεν, πληρέστατα ἀποδεικνύει τὸ θέμα ἡμῶν. Ἄν ἐν τῇ παγκοσμίῳ τάξει ἦν ὠρισμένον οἱ πλανῆται νὰ ὦσιν ἀκατοίκη-

τοι, θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ ἦ κατοικημένη ἡ γῆ κατ' ἐξαιρέσιν τοῦ γενικοῦ κανόνος, ἄλλως δέον νὰ συμπεράνωμεν ὅτι οὐχὶ κατὰ φυσικὸν νόμον, ἀλλ' ἐπὶ παραβίασει τούτου τυγχάνει κατοικημένη, ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει ὀφείλομεν νὰ θεωρήσωμεν αὐτὴν ὡς τέρως—κόσμον, καὶ φυσικὸν ἐξάμβλωμα, περικοσμηθὲν δι' ὄλων τῶν θαυμασίων τῆς τῶν ὄντων δημιουργίας. Ἀναγκαιῶς λοιπὸν ὀφείλομεν δυοῖν ἄκτερον νὰ ἐκλέξωμεν καὶ παραδεχθῶμεν.

Ἡ ὅτι ἡ Γῆ τυγχάνει ἐξαιρέσις, ἐκτακτὸν τι ἐν τῇ γενικῇ τάξει τῶν πραγμάτων, ἢ ὅτι καὶ αὕτη ἀπαρτίζει κόσμον, ἐν ἀρμονίᾳ πρὸς τοὺς ἄλλους κόσμους. Δέον ἢ νὰ θέσωμεν αὐτὴν ἐκτὸς τοῦ νόμου τῆς δημιουργίας, ὡς τὰ τέρως, ἅπερ δὲν κατατάσσονται ἐν τῇ τάξει τῶν φυσικῶν τύπων, ἢ νὰ θεωρήσωμεν αὐτὴν ὡς ἀπλοῦν κρίκον τῆς ὄλης ἀλύσου τῶν κόσμων.

Ἐν τῇ πρώτῃ περιπτώσει, τιθέμεθα τὸν θάνατον, ἐν μοίρᾳ ἀνωτέρᾳ τῆς ζωῆς, τὸ μὴδὲν ὑπεράνω τοῦ εἶναι. Ἐν τῇ δευτέρᾳ πῶς διερμηνεύομεν τὰ διδάγματα τῆς φύσεως, καὶ προαιρούμεθα τὴν ζωὴν τοῦ θανάτου. Τὸ ἐπιμένειν καὶ ἀνίστασθαι κατὰ τῶν συμπερασμάτων τούτων, καθίσταται ὅλως μάταιον καὶ ἀνωφελές. Ἡμεῖς δὲ οὐδένα τῶν ἡμετέρων ἀναγνωστῶν ἀδικοῦμεν, πιστεύοντες ὅτι ὑπάρχει τις μετὰ τῶν αὐτῶν, οὐ ἡ ἐκλογή τυγχάνει ἀμφίβολος (α).

(Κατὰ τὸν Φλαμαζιῶν)

M. I. A.

(α) Δύναται τις νὰ παραδεχθῇ μόνον ὅτι ὑπάρχουσι κόσμοι μὴπω κατοικηθέντες, ὡς ὁ τεράστιος Ζεὺς, ἐφ' οὗ, καθ' ἃ εἰκάζουσιν οἱ ἀστρονόμοι, ὁ ἀνθρώπος εἰσέλπει δὲν ἀνερχεῖται, ἢ ἄλλοι, ἐφ' ὧν ἡ ζωὴ διατρέχει τὸ τελευταῖον αὐτῆς στάδιον, ἔτσι δὲ καὶ ὀλοταλῶς ἐξέλιπεν, ὡς ἡ Σελήνη, καὶ οὐ περὶ τοὺς ἐστρασιμῶν ἀστέρων, στρεφόμενοι πλανῆται, κλ.

Η. ΙΔΡΥΣΕΙΣ ΤΗΣ ΡΩΜΗΣ.

(Διήγημα εὐτράπελον).

(Συνέχεια, ἴδε προηγ. φυλλ.)

Ἄφου ἔμειναν ἀμφοτέρω συμφωνοί, ὁ Ὀρόντης ἀπᾶλθε τὴν ἐπιούσαν δὲ νύκτα, βέβαιο· περὶ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ σχεδίου του, εἰσῆλθεν εἰς τὸ ὑδραγωγεῖον, οὐχὶ πλέον περιβεβλημένος δερμάτινα ἀντικείμενα, ἀλλὰ κατὰφρακτος ἐκ χάλυβος καὶ ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν πλήρης ἐλασμάτων καὶ ἀλύσεων, ὡς πολεμιστῆς ἔτοιμος εἰς μάχην. Φθάντα εἰς τὸν Νάον, ἔλαθεν αὐτὸν ἡ Ἔστιάς, καὶ διὰ σκοτεινῶν διαδρόμων καὶ ὑπογείων, τὴν ὠδήγησε, καθάπερ ἡ χρυσολόγος Κυμαία (α) ὠδήγησε τὸν Αἰνεῖον εἰς τοῦ Ἄδου τὰ Βασιλεία. Ἐκ βράχου πεμμεγέθους, ἐν σκοτεινῷ τινι χώρῳ, ἀρχεται, καὶ εἰς βάθος πολὺ εἰσχωρεῖ, διάδρομος πολλὰς ἔχων ἀψίδας θαυμασίου τέχνης, ἀναγκυμέναις εἰς παναρχαίαν ἐποχὴν, ἔργον τῆς φύσεως οὐσας ἀνέχει τῆς τέχνης. Οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὸ βάθος τοῦ ὑπογείου ἐκεῖνου. Ἄλλ' ὁ Ὀρόντης τὸ ἀπεφάσισεν. Ἐνεχείρισε τῇ ὤρκια Ἔστιάδι τεμάχια Ἑλληνικῆς πίστεως, καλῶς λειανθείσης, ὅπως ποιήσῃτε τὴν δέουσαν αὐτῶν χρῆσιν, καὶ μικρὸν κουτίον περιέχον δέκα μικροῦς ὑελίνους σὼλῆνας, οἵτινες, θραυόμενοι, ἀνέδιδον φλόγα διαδομένην εἰς τὴν ἐν τῷ σὼλῆνι κόνιν καὶ ἀνάπτουσαν αὐτήν. Ἄφου τὴν ἐδίδαξε τὸν τρόπον τοῦ ἀνάπτειν τὰ σὼληνίδια ἐκεῖνα, τῇ ἐξήγησε τί θὰ πράξῃ καὶ τί ἐν ἀνάγκῃ θὰ εἴπῃ. Τότε ἡ Ἔστιάς ἀπεσύρθη εἰς τὸ δωμάτιόν της.

[α] Ἐνοεῖ τὴν Σιβύλλην ἐκεῖνην τὴν διάσημον, τὴν ἐκ τῆς Κύμης καταγομένην, ἣν ἀναφέρει ὁ Βιργίλιος ἐν τῇ Αἰνεΐαδι του. [Βιβλ. ΣΓ'.] Ἐκαλεῖτο αὕτη Ἡροφίλη, καὶ ἐξ αὐτῆς ἔσχον ἀρχὴν τὰ ἐν Ρώμῃ Σιβυλλικά βιβλία. Σημ. • Ἀνατολῆς.

Ἄμα ὁ τῆς Ἔστιας Νάος καὶ πάντα τὰ ἄδυτα αὐτοῦ ἐκλείσθησαν, περὶ τὴν ἱεράν δὲ φλόγα πᾶσαι αἱ Ἔστιάδες παρεκθήσαν, ἠκούσθη ὑπόκωρος θόρυβος ὄπλων εἰς τὰ ὑπόγεια, κλαγγὴ ξιφῶν, ἐπιθέσεις καὶ προσβολαί, ὡσανεὶ συνεκροτεῖτο μάχη. Ἦτον ὁ Ὀρόντης, ὅστις διὰ τοῦ ξίφους τοῦ ἐπληττε τὰ μέταλλα, τὸν θώρακα, τὴν ἀσπίδα του. Αἱ Ἔστιάδες παρθένοι ἔτρεμον περιδεδεῖ· ἐπὶ τῷ φοβερῷ ἐκείνῳ συμβάντι, καὶ ἄλλαι μὲν ἐνκλείοντο εἰς τὰ κελιά των, ἄλλαι δ' ἐγονυπέτουν καὶ ἐδέοντο εἰς τὴν Θεάν, ὅπως εἰς τὰς πιστάς αὐτῆς ὀπαδοῦς ἀποκαλύψῃ τὰ μυστήρια τῆς θείας της βουλήσεως, καὶ κατευνάσῃ τὴν ὄργην τοῦ Διός.

Ἐντούτοις (καὶ τοῦτο ὑπερηξήσε τὸ θάμβος τῶν Ἔστιάδων), ἐν τῷ κελίῳ τῆς Ρέας ἐφάνησαν ὡσεὶ φωτοβόλοι λάμπεις. Ἡ Μυσταγωγὸς ἔσπευσεν ἐκεῖ καὶ ἀπέτεινε διαφόρους ἐρωτήσεις πρὸς αὐτήν. Ἡ Σιλβία τότε ἔλεξε τάδε:

— Σοὶ κοινοποιῶ τὴν οὐράνιαν θέλησιν, ὡς αὕτη μοὶ ἀπεκαλύρη, Σεβασμία Παρθένη. Θέλεις ἀκούσει πράγματα παράδοξα. Τὸ φῶς ὅπερ εἶδες, δὲν τὸ ἀποκρύπτω, ἤστραψεν ἐνταῦθα. Πρὸ τίνος ὁ Ἄρης ἐνεφανίσθη ἐνώπιόν μου, καθ' ἣν στιγμήν προσνύχουμην. Κατ' ἀρχὰς ἀμφέβαλλον περὶ τῆς καὶ τῆς ἐκείνου, διότι δὲν ἐπίστευα ὅτι εἰς τῶν Θεῶν ἤθελε κατέλθῃ ἐνώπιον ἀπλῆς θνητῆς. Διὰ τοῦτο ἠθέλησεν ὁ ἴδιος νὰ με πείσῃ περὶ τούτου, καὶ δὴ ἐνεφανίσθη μοὶ περιβεβλημένος πᾶσαν τὴν δόξαν του καὶ τὴν ἀθανασίαν του. Μοὶ εἶπε σπουδαῖα καὶ σοβαρὰ πράγματα, ἅπερ δὲν μοὶ ἐπιτρέπεται νὰ σοὶ ἀνακοινώσω, διότι θέλει ὁ ἴδιος ν' ἀποκαλύψῃ ταῦτα τῷ Στεφανηφόρῳ καὶ σοί. Τὰς θείας ἀποκαλύψεις, Σί τε, ὁ Στεφανηφόρος, καὶ ἐγὼ, θέλομεν ἀκούσει αὐριον τὴν νύκτα, κατερχόμενοι εἰς τὰ ὑπόγεια τοῦ Ναοῦ καὶ οἱ τρεῖς.

Ἡ Μυσταγωγὸς ἔμεινεν ἐκτρεπτικῆ ἐπὶ τῷ ἀκούσματι, καὶ αὐθαρῆ εἰδοποίησε περὶ τῶν συμβαινόντων τὸν Στεφανηφόρον. Καὶ οἱ τρεῖς λοιπὸν τὴν ἐπιούσαν κατήλθον εἰς τὰ ὑπόγεια, ὅπως ἀκούσωσι τὰς μυστηριώδεις βουλήσεις τοῦ Ἄρεως.

Ὁ Ὀρόντης μετὰ τὸν πάταγον ἐκείνου, ἀνεχώρησε, τὴν δ' ἐπιούσαν ἐπανεκάμψε θαρραλέωτερος πρὸς ἐξελούθησιν τῆς κωμωδίας. Ἐλαθε μεθ' ἑαυτοῦ πυρφόρα, ἅπερ ἀνέδιδον (καθὰ προηγουμένως εἶς ἐξήγησα) ἀρινηδία φλόγα, ἐν κέραις, καὶ ὀπτικὸν τινα φανὸν (α). Πρὶν δ' ἐκείνοι κατέλθωσιν, ἐτοποθετήθη εἰς τὸ βάθος τοῦ ἀψιδωτοῦ διαδρόμου μετὰ βράχων καὶ ἀψίδων. Ἄμα τούτων κατελθόντων ἐκεῖ, φάσμα τι ἐφάνη κοκκινωπὸν, κατ' ἀρχὰς μικρὸν, ὅψιν ἔχον πολεμιστοῦ, ὅπερ, ἐφ' ὅσον οὗτοι ἐπλησιάζον, ἐπὶ τοσοῦτον ἠύξανε καὶ ἐμγαντούτο. Ἐκ διαλειμμάτων δὲ ἀνέδιδε φλόγας. Αἴφνης προτείνει δύο φοβερά ξίφη, καὶ στυματῆ τὸν ἱσραὴλ καὶ τὴν Μυσταγωγόν. Δύο λάμπεις ἔπειτα ἐφάνησαν εἰς τοὺς δύο τοὺς ὀφθαλμούς. Ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν καὶ ἔπαλε τὰ πτερά τοῦ κράτους του. Οἱ τρεῖς ἐκείνοι πίπτουσαι χαμαὶ πρὸ τοῦ Θεοῦ. Οὗτος ὀπισθοδρομεῖ, εἶτα πλησιάζει αὐτῆς, φέρεται ὅτι μὲν μικρότερος, ὅτι δὲ μεγαλύτερος, καὶ τέλος χάνεται φωτοβολῶν εἰς τὰ βάθη τῶν ἀψίδων.

Ὁ ἱερεὺς καὶ ἡ μυσταγωγὸς ἔτρεμον ἐκ θαμβους καὶ σεβασμοῦ· αἱ καρδίαι των ἐπαλλον βιαίως καὶ δὲν ἠδύναντο νὰ συνέλθωσιν ἐκ τῆς ἐκπλήξεως. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἡ Σιλβία, βλέπουσα ὅτι ἔβαινον τὰ πάντα κατ' εὐχὴν, ἠγάλλετο λίαν, γελῶσα ἐπὶ τῷ τρόμῳ τῶν προϊσταμένων της. Τέλος πάντων συνέρονται ἐπ' ὀλίγον, καὶ

— Μέγιστε τοῦ πολέμου Θεέ, λέγουσιν. ὦ Σὺ, οὐτινος τὴν θηριώδη ὄργην φοβεῖται

(α) Τὸ λεγόμενον κοινῶς «κλεροπᾶνερν»

ἢ θάλασσα καὶ ἡ γῆ, ἀποκάλυψον ἡμῖν τὰς βουλήσεις σου, καὶ θέλομεν πτερόποδες σπεύσε πρὸς ἐκπλήρωσιν αὐτῶν.

Τότε ἐκ τοῦ βάθους τοῦ ὑπογείου ἠκούσθη φωνὴ φοβερά, ἀντηχοῦσα τρομακτικῶς εἰς τὰ ἄχρη. ἐκεῖνα κενὰ, ὡς ἡ τοῦ Μινωταύρου, ὃν ἐν τῷ λαθυρίνῳ ἐνίκησεν ὁ Θεσεύς, ἢ ὡς ἡ τοῦ Κενταύρου, ὃν ἐφόρευεν ὁ Ἡρακλῆς, λέγουσα τάδε:

— Δὲν εἶς ἀποκρύπτω τὴν ὑψηλὴν μου βούλησιν. Ἐξελεξάμην τὴν Σιλβίαν ὡς σύζυγον. Αὕτη θέλει τέξει υἱόν, ὅστις ἔσται τὸ στέλεχος ἰσχυρῶν ἡρώων, μελλόντων νὰ ἐπιβάλωσι νόμους εἰς πλείστους λαοὺς καὶ νὰ καθυποτάξωσι τὴν ὑψηλίον. Σεβασθήτωσαν πάντες τὴν σύζυγον τοῦ Ἄρεως· οὐαὶ δὲ τῷ ζητοῦντι νὰ μάθῃ πλείονα!

Ὁ Ὀρόντης, χωρὶς νὰ τὸ γινώσκῃ, προσφῆτευσεν τὴν ἀλήθειαν. Ἐνοεῖται δὲ ὅτι ἡ τρομακτικὴ ἐκεῖνη φωνὴ, δι' ἣς ἔπραξε τοῦτο, προήρχετο ἀπὸ τοῦ κέρατος, ἅπερ ἔφερε πρὸς τοῦτο μεθ' ἑαυτοῦ.

Ὁ ἱερεὺς ἐπλησίασε τότε τὴν Μυσταγωγόν καὶ τῇ εἶπεν εἰς τὸ ὠτίον:

— Τί μᾶς λέγει, ἀδελφῆ; Ἦκουσες; Πρόκειται περὶ ἐγκλήματος!

Μολοντί δὲ ἦτο παγωμένος ἐξ ὅσων εἶδε καὶ ἤκουσεν ἐκ τοῦ φόβου, μολοντί τὸ αἷμά του οὐδ' ἐκυκλοφόρει εἰς τὰς φλέβας του, (τίς θὰ τὸ πιστεύσει;) ἐτόλμησε νὰ ἀντείπῃ τῷ Θεῷ, ὅτι τοιοῦτος γάμος οὐ μόνον δὲν εἶναι ἐπιτετραμμένος, ἀλλ' εἶναι καὶ ἄκυρος.

— Ὁ τρομερώτερος τοῦ σεισμοῦ, καὶ τοῦ κεραυνοῦ φοβερώτερος, εἶπεν ἰσχυρότατε Ἄρη, σοὶ γνωστοποιῶ ὅτι ἡ Σιλβία ἀφιερῶθη τῇ μεγάλῃ Θεᾷ, καὶ τοιαῦτα ἀφιερῶματα εἰσὶν ἱερά. Σέβομαι τὰς θείας βουλήσεις σου, ὦ Θεέ Ἄρη, ἀλλὰ τοῦτο πῶς θὰ συμβιβασθῇ. Φωνὴ τότε ἐξῆλθεν ἀπὸ τοῦ βάθους τοῦ σπηλαίου.

— Ὡ ἀνθρωπότης, προληπτικὴ καὶ ἀνόητος! Σεῖς οἱ θνητοὶ βεβαίως δεσμεύεσθε διὰ τῶν ταξιδιμάτων καὶ ἀφιερωμάτων σας, ἀλλ' οὐχὶ καὶ οἱ Θεοί. Ὁ Ζεὺς ἐγέννησεν ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ τῆν Ἀθηνᾶ, ἀλλ' ἡ κεφαλὴ τοῦ Διὸς ἔμεινε καὶ μετὰ τὸν τοκετὸν ἀγνοτάτη.

Ὁ Στεφανηφόρος ἔμειναν ἐκπληκτοὶ τοιαῦτα ἀκούων μυστηριώδη πράγματα. Αὐτὸς δὲ καὶ ἡ Μυσταγωγὸς ἐπίστησαν ἐκ τοῦ παραδείγματος τοῦ Διὸς, ὅτι οὕτως ἔχει τὸ πρᾶγμα, ὡς ὁ Ἄρης ὑπεστήριζεν. Ἐνεθυμήθησαν δὲ ὅτι καὶ ἡ Ἥρα ἀκόμη τὸ αὐτὸ ἐπραξεν, ὁπόταν, συμβουλευθεῖσα τὴν Χλωρίδα, ἐκάθισεν ἐπὶ τινος ἀνθους, διὰ τοῦ ὁποίου ἔτεκε τὸν Ἄρην. Διότι εἰς τὴν θέλησιν τῶν Θεῶν κύπτει πολλάκις ἡ φύσις, χάνει τὴν ἑαυτῆς δύναμιν, μηδενίζεται, καὶ ἐκλείπει.

Ὅποταν μάταιος τρόμος ἢ παράδοξος ἰδέα ἔρχεται νὰ λεηλατήσῃ τοὺς ἀνθρωπίνους νόους τοὺς πλήρεις προλήψεων, τότε οἱ νόες οὗτοι βλέπουσι πανταχοῦ μυστήρια καὶ θαύματα. Τότε τοὺς ἐγκταλείπει τὸ λογικὸν, καὶ πᾶσαν παραδοξολογίαν, ἔττω καὶ τὴν τερατωδεστέραν, μεταποιοῦσιν εἰς ἀντικείμενον λατρείας. Πλήρη λοιπὸν καὶ οἱ ἀκροαταὶ τοῦ ψευδο-Ἄρεως ἔχοντες τὴν φαντασίαν ἐκ τῆς θαυμασίας ἐκείνης ἐμφανίσεως, ἤγαγον τὴν Σιλβίαν εἰς ἰδιαιτέρον θάλαμον καὶ τὴν ἐθεώρουν ὡς ἱερόν τι, μὴ ἀναμιγνύμενοι εἰς τὰς πράξεις τῆς πλέον, διότι ὁ Ἄρης δὲν ἐπεθύμει νὰ τὴν παρενοχλώσῃ θνητοί. Ἐνεθυμήθησαν δὲ καὶ τὴν ἀρχαίαν περιπέτωσιν, καθ' ἣν ὁ Ἄρης καὶ ἡ Ἀφροδίτη εὐρέθησαν ὑπὸ τοῦ Ἡρακλείτου ἐντὸς ἀμφιβλήστρου· ἐπειδὴ δὲ ὁ θεράπων τοῦ Ἄρεως Ἀλεκτρώων, ἔστι· διετάχθη νὰ ἀγγυπνῆ φρουρῶν, ἀπεκοιμήθη, πρὸς τιμωρίαν τοῦ μετεβλήθη εἰς πετεινόν.

Πῶς ὁ ἀνθρώπινος νοῦς εὐκόλως παραλο-

γίζεται! Ἡ Σιλβία, ἀντὶ νὰ θεωρηθῇ ἔνοχος ἐγκλήματος καὶ νὰ ὑποστῇ φρικώδη ποινήν, εἴλκυσε πρὸς ἑαυτὴν τὸν γενικὸν σεβασμὸν καὶ τὴν λατρείαν, καὶ ἐθεωρήθη παρὰ πάντων ὡς Θεά! Ἡ Μυσταγωγὸς ἐν τούτοις ἐξέφραζε τῷ ἱερεὶ τὸν θαυμασμὸν τῆς πῆς ὁ Ἄρης ἀφῆκε τὴν Σιλβίαν ζῶσαν, ὅταν ἐνεφανίσθη εἰς αὐτήν, ἐνῶ ὁ Ζεὺς ἄλλοτε διὰ τῆς αἴγλης τοῦ ἐφόνευσέ καὶ ἀπετέφρωσε τὴν Σεμέλην. Ἄλλ' ὁ Στεφανηφόρος, ὡς δεινὸς θεολόγος, τῇ διέλυσε τὰς ἀπορίας τῆς διὰ μυρίων θεολογικῶν ἐπιχειρημάτων.

— Ἐὰν θέλῃς, τῆ ἔλεγε, νὰ μάθῃς πράγματα θαυμάσια καὶ νέα, ἐρεύνησον τὴν ἱστορίαν τῶν Θεῶν. Ἀποδείξεις τῆς θεϊότητος των, εἴτε περιεργείας χάριν, εἴτε χάριν κενοδοξίας ἐζήτησαν ἀμφοτέρω, ἢ τε Σιλβία παρὰ τοῦ Ἄρεως καὶ ἡ Σεμέλη παρὰ τοῦ Διὸς. Καὶ τοὶ ὅμως ἀμφοτέροι οἱ Θεοὶ ἐν πάσῃ τῇ δόξῃ των ἐνεφανίσθησαν πρὸς αὐτάς, ἄλλοιον ὑπῆρξε τὸ ἀποτέλεσμα. Ἡ δόξα καὶ ἡ αἴγλη τοῦ Διὸς, εἶναι φῶς, ὅπερ ἀτιμωρητὴ οὐδεὶς θνητὸς δύναται ν' ἀτενίσῃ. Τὸ τοῦ Ἄρεως ὅμως εἶναι μὴδὲν ἀπέναντι ἐκείνου. Διὰ τοῦτο ἡ μὲν Σεμέλη ἀπετεφρώθη, ἡ δὲ Σιλβία, οὐ. Ὡς ἐπίσης καὶ ἡμεῖς, χάριτι θεῆς, δὲν ἀπετεφρώθημεν. Ἀντὶ τῆς γαστρὸς τῆς Σεμέλης μετεχειρίσθη ὁ Ζεὺς τὸν μηρόν του, εἰς ὃν ἐνέκλεισε τὸ ἔμβρυον ἐκεῖνο, ὅπερ ἔπειτα ἐξῆλθεν δλόκληρος Βάκχος. Οἱ Θεοὶ ἔχουσι φύσιν ἑκτακτον καὶ οὐχὶ μονότονον ὡς τὴν ἡμετέραν, ἣτις ὑπόκειται εἰς γενικοὺς νόμους. Οἱ Θεοὶ εἴτε εἰς τὸ ψῦχος, εἴτε εἰς τὸν καύσωνα, εἴτε εἰς τὸ ὕδωρ, εἴτε εἰς τὸν ἀέρα ἐκτίθενται, δὲν προσβάλλονται ὑπὸ κινάγλης ἢ κρουολογήματος. Ἡ Ἀφροδίτη ἐξῆλθεν ἀπὸ τοῦ θαλασσίου ἀφροῦ, ἢ Ἀθηνᾶ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διὸς, ἀπὸ τοῦ μηροῦ αὐτοῦ ὁ Βάκχος. Καὶ ὁ μὲν Ζεὺς μίγνυται μετὰ τῆς Δανάης ἐν εἰδει βροχῆς, ἢ δὲ Ἥρα γεννᾷ τὸν Ἄρην, οὗ τινος

Ο ΧΟΡΟΣ ΥΠΟ ΥΓΙΕΙΝΗΝ ΕΠΟΨΙΝ.

Πάντες οἱ περὶ τὴν υγιεινὴν ἀσχολούμενοι, ἐκ συμφώνου παραδέχονται ὅτι ὁ χορὸς δύναται οὐ μικρὸν νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν διάπλασιν τοῦ σώματος τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὴν ἀρμονικὴν αὐτοῦ ἀνάπτυξιν, ὣν προπάντων χρήσιμος εἰς τοὺς ἐν ταῖς πόλεσιν οἰκοῦντας, οἵτινες συνήθως ἄγουσι βίον καθιστικόν. Πράγματι, ἐν τῷ χορῷ εὐρίσκονται πᾶσαι αἱ γυμναστικαὶ ἀσκήσεις, τὸ βᾶδισμα, τὸ ἄλμα, ἡ ταχεὶα καὶ εὐρρυθμὸς κίνησις πάντων τῶν μελῶν τοῦ σώματος. Πλὴν δὲ τούτων ὁ χορεύων ὀφείλει νὰ τηρῇ ὀρθίαν τὴν κεφαλὴν καὶ τοὺς ὤμους καταβιβασμένους, τοῦθ' ὅπερ οὐ μικρὸν συντελεῖ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν καὶ εὐρυσιν τοῦ στήθους· ἐντείνει ἢ κάμπτεται ἐπικνημιμένως τὰ διάφορα μέλη, ἀναπηδᾷ καὶ μένει οἰονεὶ μετέωρος διὰ τῆς αἰφνιδίας ἐντάσεως τῶν ἀρθρώσεων, ἐκνακίπτων δὲ, αἰσθάνεται τὸν κλονισμὸν μεταδιδόμενον εἰς ὅλον αὐτοῦ τὸν ὄργανισμὸν· ἐξ ὅλης δὲ ταύτης τῆς κινήσεως, ἡ κυκλοφορία τοῦ αἵματος καὶ ἡ ἀναπνοὴ ἐπιταχύνεται, ἡ θερμότης ἀυξάνει, ὅλος δὲ ὁ ὄργανισμὸς αἰσθάνεται ζωηρὰν καὶ εὐχάριστόν τινα ἔξαψιν. Πάντα ταῦτα τὰ ἀποτελέσματα γίνονται καταρηνῆ, μάλιστα παρὰ τοῖς ἀσκούσι τὸ ἐπάγγελμα τοῦ χοροδιδασκάλου. Οἱ τοιοῦτοι ἔχουσι τοὺς μῦς τῶν κατωτέρων μελῶν ἐξαιρετικῶς ἀνεπτυγμένους, καὶ ἀποτελοῦντας προφανῆ ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἰσχύοντα τοῦ ἄνω μέρους τοῦ σώματος.

Ὁ περίφημος πλοίαρχος Cook ἐν τοῖς ταξειδίαις αὐτοῦ μετεχειρίσθη τὸν χορὸν καὶ ὡς ἀντίδοτον κατὰ τῆς νοσταλγίας, ὑπ' ἧς κατελήθησαν οἱ σύντροφοι αὐτοῦ. Τέλος δὲ ὁ χορὸς καθιστᾷ τοὺς ἀνθρώπους κοινωνικωτέρους πρὸς ἀλλήλους, περιποιεῖ εἰς τοὺς ποιῶντας χρῆσιν αὐτοῦ εὐστροφίαν καὶ εὐκίνη-

πατῆρ ἐστὶν ἐν ἄνθος.

Τοιαύτην ἀνέπτυσε θεολογίαν ὁ ἱερεὺς· ἡ δὲ Στεφανηφόρος ἠεροάζετο αὐτοῦ μετ' εὐλαθείας.

Ἐνταῦθα νομίζω ὅτι ἀκούω τὰς ἀνεγνωστρίας μου ἐρωτῶσας με, πῶς ἦτο δυνατόν νὰ εἰσχωρήσωσι τοιαῦτα ἰδέαι εἰς τὰς κεφαλὰς τῶν ἀνθρώπων. Ἄλλ' ἡ δεισιδαιμονία εἶναι μέγα τι, οἱ δὲ δεισιδαίμονες τοιαύτας ἀνοησίας ἐθεώρουν ὡς ἀληθείας θαυμαστάς καὶ ἐξαισίους. Ἐπειδὴ δὲ οὐδεὶς εἶδεν αὐτάς, τὰς ἐπίστευον σχεδὸν πάντες.

Σεῖς ὅμως, Κυρία μου, αἵτινες πάντοτε κρατεῖτε ἐν χερσὶ τὴν λυχνίαν τοῦ λογικοῦ, οὐδέποτε θὰ ἐκλάβητε τὸ ψευδὲς ἀντὶ ἀληθοῦς, ἐκ δὲ τῶν ἀρχαίων ἢ νεωτέρων μύθων μόνον νὰ ὠφεληθῆτε γινώσκετε, διασκεδάζουσαι· διότι μῦθοι τοιοῦτοι περικλείουσιν διδασκαλίαν καὶ ἀληθείαν.

Μῦθε! σὺ ὅστις ἐπὶ τῆς ἀληθείας ἀπλόωνεις τὸν διαφραγῆ σου πέπλον καὶ καθιστᾷς οὕτω τὸ ψεῦδος ὠραῖον καὶ ἀξιέραστον, ὑφαροπάζεις οὕτω τὴν θεῖαν λατρείαν καὶ προσλαμβάνεις ὕψος Θεότητος, ἐνώπιόν σου δὲ ἡ εὐπιστία, ἀπατωμένη, πιστεύει τυφλῶς καὶ λατρεύει τὰς προσποιήσεις σου! Ὡς οὖν τῆς φαντασίας, καὶ φίλε τερπνὲ τοῦ τεραστίου, σὺ περικοσμεῖς καὶ καλλύνεις πᾶν σκοτεινὸν καὶ ἀμφίβολον, ὅπερ περιπεπλεγμένον εὐρίσκει ἡ κριτικὴ, σὺ χέεις λάμψιν ἐπὶ τῆς αἰθάλης, ἣτις κονιᾷ τὸ μνήμα τῆς ἀρχαιότητος. Καὶ αὐτοὶ ἔτι οἱ γινώσκοντες τὰ ψεῦδῃ σου, σὲ ἀγαπῶσι. Καθ' ἐκάστην ἀπατᾷς, καὶ ὅμως τέρπεις.

Ἄλλὰ, Κυρία μου, μὴ με ἐκλάβητε ὡς ἀνάγωγον. Δὲν ἐννοῶ ποσῶς νὰ σᾶς κρατήσω μέχρις οὗ ἢ ἐγκυμοσύνη τῆς Σιλβίας φθάσῃ εἰς τὸν ἕνατον μῆνᾶ τῆς. Ἄς ἀφίσωμεν λοιπὸν αὐτὴν ἡσυχον εἰς τὸ κελλίον τῆς, καὶ ἄς διακόψωμεν ἐπὶ τινα στιγμήν τὴν ὠραίαν διήγησίν μας. (ἀκολούθει)

σίαν, παρά δε ταῖς νεάνισιν εἶναι πολὺ ἄξιον μέσον πρὸς κανονισμὸν λειτουργειῶν τινῶν τοῦ ὄργανισμοῦ αὐτῶν.

Νῦν ὀλίγας λέξεις ἐξαιρετικῶς περὶ τοῦ στρόβιλου (vals). Τὸν χορὸν τοῦτον δὲν δύνανται νὰ χορεύωσι πάντες· τοῦτο δὲ διότι παρά τισιν ἐπιφέρει συμπτώματα ἀνάλογα πρὸς τὴν ναυτίαν, κεφαλόπονον, ἴλιγγον, ἐμετὸν, συγκοπὰς κτλ. Ὁ Trousseau ἀπέδιδε ποτὲ τὸν θάνατον νέας γυναικὸς, πασχούσης ἐλαφρὰν πάθησιν τῆς καρδίας, εἰς τὴν μανίαν ἣν εἶχε διὰ τὸν στρόβιλον. Δύναται τις δ' εἰπεῖν ὅτι ὁ χορὸς οὗτος ἔχει ἄτοπα, ἅτινα δὲν ἔχουσιν οἱ ἄλλοι χοροὶ, οἱ ἡρεμώτεροί καὶ κανονικώτεροι.

Ὁ χορὸς δὲν εἶναι ἄσκησις ἀδιάφορος, καὶ ἂν καὶ ἡ ἐν μέτρῳ χρῆσις αὐτοῦ συνεπάγεται πραγματικὰς ὠφελείας, δύναται ὅμως ν' ἀποδῇ ἐπιβλαβῆς, μάλιστα παρά ταῖς γυναῖξιν, ὅταν παραδίδονται εἰς αὐτὸν ὑπὸ ὄρους ἀσυμφόρου, καὶ καθ' ὑπερβολήν. Ἴν τῇ σημερινῇ ἐποχῇ ἡ διασκέδασις αὕτη γίνεται σχεδὸν πάντοτε ἐν ἀτμοσφαιρῇ πνιγρῇ ἀϊθουῶν κεκλεισμένων, μετὰ στολῶν αἵτινες ἄγχουσι τὰ διάφορα μέλη τοῦ σώματος χωρὶς νὰ προφυλάττωσιν αὐτὰ ἀπὸ τῶν ἀλλοιώσεων τῆς θερμοκρασίας ἐν ταῖς νυκτεριναῖς ὥραις, καθ' ἃς τὸ σῶμα ἐξηνητλημένον αἰσθάνεται μεγίστην ἀνάγκην τῆς ἀναπαύσεως τοῦ ὕπνου.

Ἴδου τί περὶ τούτου γράφει διάσημος Γάλλος καθηγητῆς τῆς ὑγιεινῆς:

« Ἡ πυρετώδης πρὸ ὀκταήμερου ὄλου παρασκευῆ τῆς ἐνδυναμίας, ἥτις ταράττει τὸ πνεῦμα μὲ ἀδικλείπτους συγκινήσεις, ἡ μετατροπὴ τῆς νυκτὸς εἰς ἡμέραν καὶ τῆς ἡμέρας εἰς νύκτα, ἡ ἐπὶ ὀλοκλήρους ὥρας διαμονὴ ἐντὸς πνιγρῆς ἀτμοσφαιρῆς καὶ μεμολυσμένου ἀέρος, οὗτινος τὸ ὄξυγονον κατακλιτκουσιν ἐναμίλλως στήθη καὶ κηρὶς ἀνημμένῃ, ἡ ἐξέψις τοῦ χοροῦ, ἡρέμου μὲν τὸ

κατ' ἀρχάς, ἀλλὰ μετατραπομένου πρὸς τὸ τέλος διὰ τῆς ἐπισπεύσεως τοῦ ρυθμοῦ εἰς μαινάδων καὶ κορυβάντων κινήσεις, ἡ ἐπερχομένη τῶν αἰσθήσεων μέθη καὶ τοῦ σώματος ὁ ὑπερβολικὸς κάματος, ἡ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πλήθους ἐκείνου ἀπώλεια οὐ μικροῦ μέρους ἂν μὴ τῆς ἀγνότητος, ἀλλὰ πάντως τῆς ἀθωότητος τοῦ ἥθους, πρὸς πᾶσι δὲ τούτοις ἡ ἐν τοιαύτῃ ἐξέψις μεταβάσις ἐκ τῆς πνιγρῆς ἐκείνης ἀτμοσφαιρῆς εἰς τὴν ψυχρὰν τῆς ἀμάξης, ἡ ὅλως παράκλιτος κατακλισις εἰς ὕπνον, καὶ συνεπῶς καὶ ἡ ἀρπνισις ἐν μέσῳ ἡμέρᾳ μὲ τὸ πρόσωπον ὠχρὸν, τοὺς ὀρθαλμοὺς ὑπὸ μελανοῦ κύκλου περιβλαλλομένους, καὶ τὴν μελαγχολίαν ἣν ἐπαφῆνει εἰς τὴν ψυχὴν «ἡ τρελλὴ διασκέδασις,» καὶ ἐπὶ τέλει ἡ ἐπανάληψις πάντων τούτων ἄπαξ ἢ δις τῆς ἐβδομάδος, ἴδου ὁ βίος ἐν μέσῳ τοῦ ὁποίου ρίπτονται νεάνιδες τυρφερῆς, μόλις εἰσελθοῦσαι εἰς τὸ δέκατον ὄγδοον τῆς ἡλικίας ἔτος, ἂν μὴ καὶ νεώτεροι. Εὐνόητον ὅτι τοιαύτην κατὰ τῆς ὑγείας πρόκλησιν ἡ ὑγιεινὴ δὲν δύναται νὰ παρελθῇ ἐν σιγῇ.

« Ἐπὶ τέλει, ἀφῆνων εἰς τοὺς ἠθολόγους νὰ ἀπροκινῶσι περὶ τῆς ἐπιδράσεως τῶν διασκεδάσεων τούτων εἰς τὴν ἡσυχίαν καὶ εὐτυχίαν τῶν οἰκογενειῶν, εἰς τὴν σωφροσύνην τῶν γυναικῶν, εἰς τὰς ἀρετὰς τῆς οἰκογενειακῆς ἕστις, συμπεραίνω, μὲ κίνδυνον νὰ ἐκληρθῶ ὡς πνεῦμα ἀκαίρως λυπηρὸν, ὅτι οἱ χοροὶ ὁμοιάζουσι πρὸς τοὺς μύκητας, ὧν οἱ καλλίτεροι μικρὰν ὄλω ἔχουσιν ἀξίαν. »

Οἱ λόγοι οὗτοι τοῦ σοφοῦ καθηγητοῦ μοὶ ἐπαναφέρουσιν εἰς τὴν μνήμην ἐν τῶν λυπηροτέρων συμβάντων τῆς ἱατρικῆς μου πείρας.

Πρὸ δεκαπενταετίας ἐγνώρισα νεάνιδα, θυγατέρα πλουσίου ἐμπόρου, ἥτις ἐκ παιδικῆς ἡλικίας εἶχεν, ὡς λέγουσιν, ἀδύνατον τὸ

σπῆθος· λυπηρὰ δὲ προηγούμενα ὑπῆρχον πρὸς τοῦτοις ὡς πρὸς τὴν ὑγείαν εἰς τοὺς ἀνιόντας συγγενεῖς αὐτῆς. Τῇ ἐμῇ συμβουλῇ, ἐξήγαγον αὐτὴν τοῦ παρθενωγείου, ἐνθῆτο οἰκότροπος, ἕνεκα συχνῆς θρογγίτιδος, ἐξ ἧς ὑπέφερε καὶ διὰ τὸ ἐλάχιστον κρουολόγημα. Νομίζω ὅτι τὴν βλέπω ἐπανερχομένην εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν, ἐν ὅλῃ τῇ ἀκμῇ τῆς νεότητος καὶ τοῦ κάλλους, μὲ ὄλα τὰ θέληγνητρα τῆς δεκαεξαετοῦς ἡλικίας, εὐδαίμονα ἐν τῇ ζωῇ καὶ ὑπὸ πάντων θαυμάζομένην. Ἐπειδὴ ἤθελον νὰ τὴν ὑπανδρεύσωσιν, ἔφερον αὐτὴν εἰς τὰς συναναστροφὰς, μετ' οὐ πολὺ δὲ ἤγε καθ' ὄλα τὸν θανατηφόρον ἐκείνον βίον, ὃν περιέγραψεν ἀνωτέρω ὁ σοφὸς μου συνάδελφος. Μετὰ τρεῖς μῆνας τοιοῦτου βίου ἡ ταλαίπωρος κόρη, ἐξαντληθεῖσα, ἀπέκαμε· συμπτώματα δ' ἅμα ἐπίφρα παρυσιασθέντα, εἰδοποίησαν περὶ τοῦ ἐπικειμένου κινδύνου. Ἐπειδὴ ἡ ἐποχὴ τῶν λουτρῶν εἶχε λήξει, ἔφερον αὐτὴν εἰς θαλάσσια λουτρά, διὰ δὲ τῆς θεραπείας ταύτης καὶ τοῦ ἡσυχου βίου ἀνέκτησε τὴν ὑγείαν τῆς. Ἄλλὰ τὸν ἀκόλουθον χειμῶνα ἤρξαντο ὀδηγοῦντες αὐτὴν πάλιν δις τῆς ἐβδομάδος εἰς τὰς πρὸς γάμον ἐκθέσεις ἐκείνας, ὃ δὲ φόβος μὴ στερηθῇ τὰς τοιαύτας διασκεδάσεις, τὴν ἐκκαμε νὰ παρασιωπῇ τοὺς πόνους οὓς ἠθῆνετο, σημεῖα τῆς ἀρχομένης φοβερᾶς παθήσεως. Μετὰ τινὰς ἡμέρας, ἐξ ἀφρομῆς μικροῦ κρουολογήματος ἤρχισε νὰ βήχη, καὶ περὶ τὰ τέλη τοῦ χειμῶνος, φθίσις καλπάζουσα ἐθανάτωσεν αὐτὴν. Ψ.

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΟΔΗΓΙΑΙ.

1. Εἰς ἀσθενεῖς, κατὰ τὴν ἐποχὴν βέλαια τοῦ ψύχους, θέτουσιν ἐν τῇ κλινῇ χάριν θερμότητος φιάλας μὲ θερμὸν ὕδωρ. Ἄλλ' αἱ φιάλαι, πολλὰκις κακῶς παματισμέναι, ἐκ χέουσι τὸ ὕδωρ, καὶ ἀντὶ καλοῦ ἐπέρχεται

κακόν. Ἴδου ἄλλο μέσον εὐκολώτερον καὶ δραστηριώτερον ἔχον ἐνέργειαν :

Λαμβάνομεν ἄμμον λεπτήν, τὴν ὁποῖαν ζητῶμεν καλῶς ἐπὶ τοῦ πυρὸς καὶ κατόπιν τὴν θέτομεν ἐντὸς σκκιδίου ἐκ φλανέλλας, ὅπερ ράπτομεν καλῶς, καὶ ἐμβλλομεν ἐντὸς ἐτέρου σκκιδίου ἐκ λινοῦ ὑφάσματος. Ὅταν λοιπὸν λάβωμεν ἀνάγκην, τὸ σκκιδίων τοῦτο θερμαίνομεν ὑπερᾶνω τοῦ πυρὸς ἐναποθέτοντες ἐν χύτρᾳ. Γεννάται θερμότης μεγίστη ἐν τῇ ἄμμῳ καὶ τὸ σκκιδίων ἐν πάσῃ ἀσφαλείᾳ μεταχειριζόμεθα, ἵνα θερμῶμεν τὸν ἀσθενῆ.

2. Πρὸς αὔξησιν καὶ ἐνδυνάμωσιν τῆς κόρης λαμβάνομεν δύο κοχλιάρια πικραμυγδάλων κοπανισμένων, τὰ βράζομεν εἰς 100 δράμια ὕδατος, διηθοῦμεν καὶ βρέχομεν διὰ τοῦ ὕδατος τούτου τρεῖς τῆς ἐβδομάδος τὴν κεφαλὴν. Καλὸν εἶνε μετὰ τὴν ἐπὶ 15 ἡμέρας χρῆσιν τούτου νὰ βρέχωμεν τὴν κεφαλὴν τρεῖς πάλιν τῆς ἐβδομάδος μὲ ὕδωρ ἐβρασμένων πιτύρων. Ἡ θεραπεία πρέπει νὰ ἐξακολουθῇ ἐναλλασσομένη ὅτε μὲν μὲ πιτυρόνερον, ὅτε δὲ μὲ πικραμυγδαλόνερον. Ὅτω δὲ ἀποκτῶσι τρίχας καὶ οἱ ἐντελῶς φαλακροὶ !

3. Πρὸς ἀποφυγὴν κρέατος προσβληθέντος ἐξ ἐπιζωοτίας, συμβουλευόμεν τοὺς ἀναγνώττας ἡμῶν νὰ μὴ τρώωσι τὸ κρέας ὠμὸν ἢ ἀτελῶς ἐψημένον, καθὼς π. χ. συνειθίζεται τὸ πιφτέκ ἢ οἱ κατὰ τὴν ἐξωπερικὴν μόνον ἐπιφάνειαν τηγανισμένο· κρετέδες, ἀλλὰ νὰ φροντίζωσιν, ὅπως ἕκαστον μέρος τοῦ κρέατος ἐκτεθῇ εἰς ὅσον ἕνεστι πλειότερον θερμοκρασίαν, δι' ἧς πηγνύεται τὸ λεῖκωμα καὶ καθίσταται ἀβλαβές τὸ τυχὸν ἐνυπάρχον μόλυσμα. Ὅταν λοιπὸν σφοδρῶς καὶ ἐπὶ 2—3 ὥρας βράζῃ ὁ ζωμὸς τοῦ κρέατος ἐν τῇ καλῶς σκεπασμένῃ χύτρᾳ, ὅταν ψήνωμεν αὐτὸ διὰ γενναίου πυρὸς ἐπὶ τῆς ἐσχάρης, ἢ ὅταν ἐνθῆσωμεν, ἢ μᾶλλον κατα-

δύτωμεν τοὺς κερτέδες εἰς περίσσειαν ζέοντος βουτύρου, ὅπερ ἄλλως δὲν ἀπόλλυται ἐὰν μετὰ τρυγὰ φυλαχθῆ, δὲν ἔχομεν νὰ φορηθῶμεν τὰ πωλούμενα ἀθηνῆ βίσει κρέατα. Μόνον δὲ τὸ πιφίεκα καὶ τὸ ροσίφ ἀγγλικοῦ τρόπου ἀπομένουσι τὰ ὀλίγον τι ὑποπτα κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ μολύσματος.

4. Διὰ τὰ χεῖμεθλα, τὰς κοινῶς χιονίστρας, συμβουλεύομεν τὸ κολλόδιον, δι' οὗ ν' ἀλείφονται ἐπιμελῶς τὰ πάχοντα μέρη. Ὁμοίως ὠρελεῖ τὸ οἰνόπνευμα, ἢ ὁ χλιαρὸς οἶνος.

5. Τὸ σύνθησις ἄλλας ἔχει δυσάρεστον τινα πικρίζουσαν γεῦσιν, καθότι εἰς αὐτὸ ἐμπεριέχονται καὶ τὰ τῆς θαλάσσης πικρὰ ἄλακτα, ἐξ αἰτίας, τῶν ὁποίων καὶ ὑγραίνεται ἔταν ὁ κικρὸς ἦεν βροχερός. Ἴνα ἀποκτήσῃς ἐξ αὐτοῦ ἄλας καθαρὸν διὰ τὴν τραπέζαν σου, κοπάνησε το καλὰ, βρέξε το δι' ὀλίγου ὕδατος καὶ περιτύλιξέ το βεβρεγμένον οὕτω εἰς τραπέζομαίνηλον, ἀνακίσει δὲ αὐτὸ ἐπὶ τινα λεπτὰ τῆς ὥρας. Δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου ὁ ἀπορροφῶσιν ὑπὸ τοῦ ὑφάσματος τὰ πικρὰ ἄλατα καὶ ὅλα ἔχη ἀξιόλογον λευκὸν ἄλας ἄνευ τῆς ἐλαχίστης πλέον πικρίας.

6. Ἀμυγδαλόπητα. Λαμβάνομεν ἡμίσειαν ὀκτὴν ἀμύγδαλα καλῶς καθαρισμένα καὶ κοπανισμένα, τὰ ὁποῖα ζυμῶμεν καλῶς μετὰ ἡμισείας ὀκτὸς σακχάρως ψιλῆς, ἔπειτα κτυπῶμεν καλῶς 13 αὐγὰ καὶ ἐντὸς αὐτῶν ρίπτομεν τὸ μίγμα τῆς σακχάρως καὶ ἀμυγδάλων καὶ 25 δράμια ἀλεύρου καλοῦ, τὰ ἀναμιγνύομεν ὅλα καὶ τὰ στέλλομεν εἰς τὸν φούρνον ἐντὸς δοχείου ἡλειωμένου διὰ βουτύρου. Μετὰ ταῦτα ἐτοιμάζομεν 50 δράμια σακχάρως ψιλῆς, τὴν ταράττομεν καλῶς ἐντὸς τοῦ λευκοῦ ἐνὸς ὡσοῦ καὶ τοῦ χυμοῦ ἡμίσεος λεμονίου, καὶ ἀλείφομεν τὴν ἀμυγδαλόπηταν, ὅταν ἔλθῃ ἀπὸ τὸν φούρνον.

7. Συγγαγὴ πρὸς κατασκευὴν καλῆς ρετσίνας. Λαμβάνομεν 1)2 ὀκτὴν ριζάλευρον, 1)2

ὀκτὴν σάκχαριν φιλοκοπανισμένην, 10 αὐγὰ φρέσκα, 50 δράμια ἀμύγδαλα ἀσπρισμένα καὶ κοπανισμένα καλῶς, 125 δράμια βουτύρον καὶ 10 δράμια ροῦμι. Δουλεύομεν τὸ βούτυρον ὡς διὰ κουραμπιέδες, καὶ ρίπτομεν εἰς αὐτὸ ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ ριζάλευρον. Κτυπῶμεν τοὺς κρόκους τῶν αὐγῶν ἀναμιγνύοντες αὐτοὺς μετὰ τὴν σάκχαριν. Τὰ ἄσπρα τῶν αὐγῶν κτυπῶμεν χωριστὰ ὡς διὰ τούρταν. Ἄφου ἐτοιμασθῶσι τὰ ἄνω, ἐνοῦμεν πάντα εἰς ἓν μίγμα, ρίπτοντες εἰς αὐτὸ ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὰ κοπανισμένα ἀμύγδαλα καὶ τὸ ροῦμι. Βάλλομεν τὸ μίγμα εἰς τρυφίον καὶ στέλλομεν εἰς τὸν φούρνον, ὅπου πρέπει νὰ συστηθῆ νὰ μὴ μείνῃ ὡρόν ἢ νὰ μὴ ψηθῆ πολὺ.

8. Ἴνα θέλητε ὁ ἐν φιάλαις οἶνος νὰ διατηρήσῃ τὸ ἄρωμα αὐτοῦ καὶ τὴν δύναμιν, ἐμβαπτίσατε τοὺς φελλοὺς, δι' ὧν θὰ πωματίσητε τὰς φιάλας εἰς κοινὸν οἰνόπνευμα. Μικρὰ δαπάνη μεγάλη κατορθοῦσα.

9. Τὸ γάλα εἶναι τροφή ὑγιεινὴ καὶ θρεπτικὴ ὁπόταν γένηται χοῦσις ἐν ἀγνῇ καὶ ἀδόλφ καταστάσει. Τὸ μετὰ τοῦ καφέ πινόμενον γάλα εἶναι ἐπιβλαβές, διότι ἡ στυπτικὴ ὕλη τοῦ καφέ σχηματίζει μετὰ τοῦ γαλακτος ἔνωσιν δύσπεπτον μὴ προσβαλλομένην ὑπὸ τῶν ὑγρῶν τῶν στομάχων καὶ μάλιστα τῶν ἐξησθενημένων. Πίνε γάλα ὅσον ἀνδύνησαι, πίνε ὅμως αὐτὸ ἄδολον καὶ ἀμιγές. Τὸ καφέγαλα καὶ τὸ τσίγαλα εἶναι ἐπιβλαβῆ.

ΓΝΩΜΙΚΑ ΑΡΑΒΙΚΑ.

ΤΟΥΡΚΙΚΑ ΚΑΙ ΠΕΡΣΙΚΑ.

Τὸ κέρως δὲν βαρύνει τὸν ταῦρον, οὐδὲ ἡ πτέρυξ τὸ πτηνόν.

Ὁ ἐπιθυμῶν ρόδον πρέπει νὰ θέλῃ καὶ τὰς ἀκάνθας.

Ὁ ταχέως βραδίζων, ταχέως καὶ κοπιᾷ.

Ὁνοῦ μὲν ἀποθνήσκοντος, μένει τὸ σάγμα, ἀνθρώπου δὲ μένει τὸ ὄνομα.

Ὁ δαμάζων τὴν γλώσσαν αὐτοῦ, σώζει τὴν κεφαλὴν του.

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι κάτοπτρον τοῦ ἀνθρώπου.

Πᾶσα ἀνωφέρεια ἔχει καὶ κατωφέρειαν.

Δύο σχοινοβάται δὲν χορεύουσιν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σχοινοῦ.

Δὲν παρτηροῦμεν τοὺς ὀδόντας τοῦ ἵππου τὸν ὁποῖον λαμβάνομεν δωρεάν.

Ὁ ζητῶν νὰ λάβῃ τι παρὰ φιλαργύρου, σκάπτει λάκκον εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἐὰν δὲν ἔχωμεν πλούτη, ἀποκτήσωμεν τοῦλάχιστον ἀγχιθὸν ὄνομα.

Ὁ τρώγων πολὺ, ὀλίγον κερδαίνει, ὁ δὲ τρώγων ὀλίγον, πολλὰ κερδαίνει.

Ἡ καρδία τοῦ κλιβάνου εἶναι εἰς τὸ στόμα του, ἢ δὲ τοῦ σοφοῦ εἰς τὴν καρδίαν του.

Διὰ τῆς γλώσσης ἀνυψοῦται ὁ ἄνθρωπος, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς γλώσσης πίπτει.

Ὁ πίνων οἶνον μὴ ἀποτίων δὲ τὴν τιμὴν αὐτοῦ, μεθύσκειται δις.

Φωνὴ ἐπαγωγὸς σύρει τὸν ὄφιν ἐκτὸς τῆς φωλεᾶς αὐτοῦ.

Εἰς τὰ χαμηλὰ μέρη οἱ λόγοι θεωροῦσιν ἑαυτοὺς ὡς ὄρη.

Τὰ χρήματα τὰ ὁποῖα δανείζομεν ἀναχωροῦσι μὲν γελῶντα, ἐπιστρέφουσι δὲ κλαίοντα.

Ἴδιον τῶν ἀνθρώπων μὲν εἶναι ν' ἀμείβωσι τὴν ὕβριν δι' εὐεργεσίας, τῶν ζῶων δὲ ν' ἀποδίδωσι κακὸν ἀντὶ κακοῦ.

Μὴ ἀνάβαλε τὴν ἐκπλήρωσιν καλῆς πράξεως, μὴ τύχη καὶ μετατραπῆ εἰς κακὴν. Ἐξ ἐναντίας ἀνάβαλε τὴν ἐκπλήρωσιν κακῆς πράξεως, ἐπ' ἐλπίδι τοῦ νὰ γίνῃ καλὰ.

Τὰ μὲν τραύματα τῶν βελῶν θεραπεύονται, τὰ δὲ τῆς γλώσσης ποτέ.

Ὅστις σοὶ ἀνακαλύπτει τὰ ἐλαττώματα

τῶν ἄλλων, θ' ἀνακαλύψῃ πρὸς τοὺς ἄλλους καὶ τὰ σά.

Ὅ,τι δὲν ρεῖ, σταλάζει.

Καὶ μύρμηξ ἂν ἦναι ὁ ἔχθρός σου, τίμα αὐτὸν ὡς ἄνθρωπον.

Ἡ καρδία εἶναι ἡ μόνη ὁδὸς ἢ φέρουσα εἰς τὴν καρδίαν.

Τὸ θάρρος δὲν κατοικεῖ ἐν τῷ σώματι, ἀλλ' ἐν τῇ ψυχῇ.

Τὸ ἐξερχόμενον ἐξ ἐνὸς στόματος, εἰσέρχεται εἰς μυρία ὠτία.

Ὁ λόγος ὁμοιάζει τὸ γάλα, διότι δὲν δύναται νὰ ἐπιστρέψῃ ἐκεῖ ὅθεν ἐξῆλθε. Καὶ τρώντι, πῶς ὁ ἀμέλγων γάλα δύναται νὰ ἐπαναφέρῃ αὐτὸ εἰς τὸν μαστόν;

Ἐὰν ὁ λόγος εἶναι ἀργυροῦς, ἢ σιωπῆ εἶναι χρυσοῦ.

Ἡ ἀμαθειὰ θανατοῖ τὸν ἀμαθῆ πρὸ τοῦ θανάτου αὐτοῦ. Τὸ σῶμα αὐτοῦ εἶναι τάφος πρὶν ἢ καταβῆ εἰς τὸν τάφον. Ὅστις δὲν φροντίζει νὰ ἐνισχύσῃ τὰς δυνάμεις τοῦ πνεύματός του διὰ τῆς ἐπιστήμης, δὲν πρέπει νὰ περιμένῃ οὐδεμίαν ἀνάστασιν ἑαυτοῦ πρὸ τῆς παγκοσμίου ἀναστάσεως.

Ἐπάρχει ἐπάγγελμα εἰς τὸν κόσμον μὴ ἔχον καὶ λύπας; Ἐπάρχει τις τοῦ ὁποίου τὸ αἷμα δὲν ἄλλοιοῖ ἢ λύπη ὑπὸ τὰς παρειάς του; Περιήλθον ὀλόκληρον τὸν κῆπον τοῦ βίου, καὶ δὲν εὔρηκα οὐδὲν ρόδον οὔτινος ἢ ἀκάνθα νὰ μὴ τραυματίσῃ αὐτὴν τὴν ψυχὴν. Διέτρεξα ὅλα τὰ οἰνοπωλεῖα τοῦ κόσμου, καὶ δὲν ἐπιον οἶνον χωρὶς νὰ μεθυσθῶ καὶ νὰ ὑποκύψω εἰς ζάλην.

Ἡ τύχη τοῦ ἀνθρώπου ὁμοιάζει ἀμμόμετρον ἐξ ὕδατος, τὸ ὁποῖον, ὅταν δεικνύῃ τὰς ὥρας, εἶναι ἀνώτερον μὲν τῆς μιᾶς, κατώτερον δὲ τῆς ἄλλης.

Μελέτα τὰ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τὰ τῆς γῆς. ταύτης μὲν διὰ τὴν ἡσυχίαν σου, ἐκείνου δὲ διὰ τὸν φόβον.

Αί ὁδοιπορίαί ἀξίζουν τὴν ἀξίαν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὴν διατηροῦσιν. Αἱ ὁδοιπορίαί εἶναι θησαυροί, δι' οὓ ἀγοράζεται ἡ ὑπόληψις.

Ἐάν τὸ δένδρον ἠδύνατο ν' ἀλλάξῃ τόπον, δὲν θὰ ἐδοκίμαζεν οὔτε τὴν ἄκρην τοῦ σιδήρου, οὔτε τὴν αἰχμὴν τοῦ πελέκεως.

Βλέπω τὸ στάσιμον ὕδωρ διαφθειρόμενον· ἔάν μὲν ρέῃ, εἶναι γλυκὺ, ἔάν δὲ ὄχι, δὲν εἶναι.

Ἐάν τὰ θέλη δὲν ἐχωρίζοντο ἀπὸ τῶν τόξων, δὲν θὰ ἐφθονον εἰς τὸν σκοπόν.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ.

Ὅμιαι τρελλῶν.— Πρὸ τινῶν ἡμερῶν ὠδηγήθησαν εἰς τὸ φρενοκομεῖον τῆς Λαροσεγανδὸν τῆς Γαλλίας ὀλοκλήρος οἰκογένεια, ἐξ ἐξ̄ προσώπων, ἅτινα παρεφρόνησαν ταύτοχρόνως.

Ὁ πατὴρ Πέτρος Λοσὲν, εἶναι ἡλικίας 64 ἐτῶν, καὶ ἡ μήτηρ ἔχει σχεδὸν τὴν αὐτὴν ἡλικίαν. Οἱ δύο υἱοὶ Λέων καὶ Πέτρος Λοσὲν, εἶναι ὁ μὲν 30 ὁ δὲ 27 ἐτῶν, καὶ αἱ δύο θυγατέρες Μαρία καὶ Ἰωάννα, ἡ πρώτη 24 καὶ ἡ δευτέρα 22 ἐτῶν.

Ἄπαντες κατελήφθησαν ὑπὸ τῆς αὐτῆς φρενοβλαθείας, πιστεύουσαι ὅτι ἐδηλητηριάσθησαν ὑπὸ τινῶν μάγων, καὶ ὅτι φέρουσι τὸν διάβολον ἐντὸς τῶν φορεμάτων. Ἄλλως παντοῦ βλέπουσι τὸν διάβολον.

Τὴν νύκτα, πάντες τρέχουσι γυμνοί, μετὰ τὴν ἰδέαν νὰ ἐκδιώξωσι τὸν διάβολον, θέτοντες πέριξ αὐτῶν διαφόρους εἰκόνας καὶ ἀγαλαμῆτια ἀγίων.

Νύκτα τινὰ εὐρέθησαν αἱ θυγατέρες καὶ οἱ υἱοὶ λουόμενοι ἐντὸς λίμνης, ἂν καὶ τὸ ψῦχος ἦτο δριμύ.

Τελευταίως οἱ φρενοβλαθεῖς οὗτοι κατήνησαν ἐπίφοβοι. Περιεφέροντο εἰς τὰς ὁδοὺς,

προσβάλλοντες τοὺς διαβάτας, καὶ ἀκολουθοῦντες αὐτοὺς ἔρριπτον μετὰ πέτρας, δι' ὅ ἐκράτηθησαν εἰς τὸ φρενοκομεῖον.

Ἐκρηγίαι πάγου.— Πρὸ τινῶν ἐτῶν παρὰ τοὺς καταρράκτας τοῦ Νιχαρά, ἔνθα ὑπάρχει μεγίστη παγοθήκη ἐταιρίας, σημαντικὸν ἐμπόριον ἐχούσης μετὰ τῶν δυτικῶν χωρῶν, συνέβη ἕκτατον καὶ ἀπροσδόκητον συμβάν. Ἡ παγοθήκη ἐτινάχθη εἰς τὸν ἀέρα κατὰ τινὰ τρόπον, ἀποδεικνύοντα πόσον καὶ αὐτὰ τὰ ἀδρανέστατα νομιζόμενα πράγματα δύνανταί πως νὰ καταστῶσιν ὄργανα κατὰστροφῆς.

Οὐδεὶς πρὸ τινος χρόνου ὑπόπτειεν ὅτι ἡ γλυκερίνη, ἡ ἐλαιώδης αὕτη οὐσία, δύναται νὰ μεταμορφωθῇ εἰς τοσοῦτον ἰσχυρὰν ἐκπυρσοκροτικὴν ὕλην, ἐνεργοῦσαν δεκάκις ἰσχυρότερον τῆς πυρίτιδος. Ἄλλ' ἂν ὑπῆρχεν οὐσία δυναμένη ἔτι ὀλιγώτερον νὰ διεγείρῃ ὑπονοίας, ὡς περιέχουσα ἐν αὐτῇ τὸ καταστρεπτικὸν πῦρ, αὕτη ἦτο ὁ πάγος. Καὶ ὁ μῦθος ἰδοῦ συμβάν τι, ἀποδεικνύον κατὰ πόσον αἱ παραδεδεγμένα ἰδέαι εἶναι πολλάκις σφαλεραί, καὶ πόσον πρέπει νὰ φοβώμεθα καὶ τὰ ἀβλαβέστατα κατὰ τὸ φαινόμενον πράγματα.

Κατὰ τὴν συμβῆσαν καταιγίδα τὸ 1866 λαμπρὸν βόρειον σέλας ἐράνη μετὰ ἐντόνων μαγνητικῶν ἀποτελεσμάτων. Φαινόμενον ἐκπληκτικὸν παρατηρήθη ὑπὸ τῶν περὶ τὴν παγοθήκην οἰκούντων ἀπὸ τῶν ἄκρων τῶν ἐπ' αὐτῆς δύο ἀλεξικεραύνων ἐξήρχοντο ἀδιαλείπτως μικραὶ φλόγες κυκαναί. Συγχρόνως δὲ ἠκούετο ἐντὸς σφοδρὸς ἀναθρασμὸς συνοδευόμενος ὑπὸ ἀναδόσεως ἀερίου, ὅπερ ἐνίοτε ὠμοιάζει πρὸς ἐκρηγίαις πυροτεχνήματος. Λοχαγὸς τις ἐτόλμησε τότε νὰ εἰσέλθῃ κρατῶν φῶς εἰς τὰς χεῖρας· ἀλλ' αἰφνης ἡ παγοθήκη ἐξεράγη μετὰ τρομεροῦ πατάγου, ἀκουσθέντος πέριξ εἰς ἀπόστασιν πολλῶν

λευγῶν. Κατ' εὐτυχίαν οὐδεὶς ἐθανατώθη, πλην τοῦ ἀτυχοῦς λοχαγοῦ, οὐτινος οὐδὲν ἀνευρέθη ἔχνος.

Ἵποτίθεται δὲ ὅτι ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ἠλεκτρισμοῦ τῆς ἀτμοσφαιρῆς τὰ δύο ἀλεξικέραυνα ἐνήργησαν ὡς πόλοι βολταϊκῆς στήλης καὶ ἀπεσύνθεσαν τὸν πάγον εἰς μίγμα ὀξυγόνου καὶ ὑδρογόνου, ἅτινα, ὡς γνωστὸν, σχηματίζουν κρᾶμα, ἀκαταλόγιστον ἐν τῇ ἐκρηγίᾳ ἔχον δύναμιν. Ἡ παγοθήκη περιεῖχε 16,000 τόνους πάγου. Μετὰ δὲ τὴν ἐκρηγίαν αὐτῆς βροχὴ χλιαροῦ ὕδατος κατέβη ἕκτασιν ἔχουσαν διάμετρον 500 μέτρων.

Αἱ βελόναι.— Διαφόρων εἰδῶν καὶ μεγέθους βελόναι χρησιμεύουσιν εἰς τὰς τέχνας, ἡ δὲ κατασκευὴ αὐτῶν συνίσταται εἰς τὰς ἐξῆς ἐργασίας. Τὸ πρὸς τοῦτο χρησιμεῖον σιδηροῦν σύρμα ἐκταθὲν, ὅπως λάβῃ ἀπαιτούμενον πάχος, κόπτεται πρῶτον εἰς μεγάλα τμήματα, ἅτινα κατασταθέντα ἴσα, τέμνονται εἰς μικρότερα τεμάχια, ἔχοντα τὸ μῆκος τῶν κατασκευασθησόμενων βελονῶν. Τὰ τεμάχια ταῦτα ἀκονίζονται ἀκολούθως διὰ τινος ταχύτατα κινουμένου τροχοῦ, κρᾶτούμενου ὑπὸ τοῦ ἐργάτου διὰ χειροκτίου, ἵνα δὲ προφυλαχθῇ ἀπὸ τῶν θραυομένων τεμαχίων προφυλάσσει τὸ πρόσωπον διὰ προσωπίδος ἐκ μαγνήτου. Αἱ οὕτως ἀκονισθεῖσαι βελόναι κόπτονται εἰς τὴν μίαν ἄκρην διὰ μηχανῆς καὶ διὰ τρυπάνου σχηματίζεται ἡ ὀπή ἀκολούθως καθαρίζονται δι' ὀξυνομισμένου ὕδατος, ἔπειτα διὰ τῆς ἐπὶ σιδηρῶν πλάκων διακυρώσεως καὶ τῆς ἐν ψυχρῷ ὕδατι ἐμβυθίσεως στομοῦνται, καὶ τέλος θερμαίνονται μέχρι οὗ λάβωσι τὸν ἀπαιτούμενον χρωματισμόν. Ἡ λείανσις καὶ στίλβωσις τῶν βελονῶν γίνεται ὡς ἐξῆς· αἱ βελόναι ἀνὰ ἕκαστὸν καὶ πλειοτέρας χιλιάδας τυλίσσονται ἐντὸς λινοῦ ὑφάσματος μετ' ἐλαίου καὶ λεπτῆς κόψεως σμύριδος καὶ τὰ τὰ δέματα ταῦτα διὰ τινος μηχανῆς ἀνα-

κινουνται δέκα μέχρι δεκαπέντε ὥρας· ἀκολούθως ἀνοίγονται, καὶ καθαρίζονται ἀβελόναι ἀπὸ τοῦ γλοιώδους μίγματος ἀποτριβόμεναι μετὰ διάλυσιν σάπωνος καὶ ρινίσματα ξύλου· ἡ ἐργασία αὕτη γίνεται δεκάκις καὶ πλέον μέχρις ἐντελοῦς καθαρίσεως· ἡ δὲ στίλβωσις ἐκτελεῖται δι' ὀξειδίου τοῦ σιδήρου ἢ κασσιτέρου μειγμένου μετ' ἐλαίου.

Μετὰ τὴν κατασκευὴν αὐτῶν αἱ βελόναι ζυγίζονται, καὶ ὅπως προφυλαχθῶσι τῆς ὀξειδώσεως, ἐγκλείονται εἰς χάρτην ἠλειμμένον διὰ κηροῦ, στέατος ἢ γραφίτου. Ἐξ ὀλων ἐξάγεται ὅτι ἐκάστη βελὸνὴ διὰ νὰ κατασκευασθῇ ἐντελῶς ὑποβάλλεται εἰς 120 διαφόρους ἐργασίας.

Ὁ κασιτέρος.— Οἱ Φοίνικες ἐμπορεύοντο μετὰ τῆς Ἀγγλίας τὸν κασιτέρον ἐπὶ 4400 ἔτη π. Χ. καὶ λέγεται, ὅτι ἐκ τοῦ ἐμπορίου τούτου πρῶτον ἀπέκτησαν ἐμπορικὴν σημασίαν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἔθνεσιν. Ἐπὶ Σαζώνων τὰ κασιτερορυχεῖα ἐν Ἀγγλίᾳ φαίνεται, ὅτι ἦσαν ἐντελῶς παρημελημένα, ἐπὶ δὲ τῶν Νορμανδῶν ἔδιδον ἱκανὰ εἰσοδήματα εἰς τοὺς κόμητας τοῦ Cornwall, ἰδίως εἰς τὸν Ριχάρδον, τὸν ἀδελφὸν τοῦ Ἑρρίκου Γ'. Νόμοι ἐξεδόθησαν καὶ διάφορα προνόμια παρεχωρήθησαν εἰς τοὺς κασιτερορυχοῦς παρὰ τοῦ Ἐδμόνδου, ἀδελφοῦ τοῦ κόμητος Ριχάρδου, ὅστις ἐπίσης ἔκαμε τοὺς κασιτερείους νόμους, ἐπιβάλλοντας φόρον ἐπὶ τοῦ κασιτέρου πληρωτέον εἰς τοὺς κόμητας τοῦ Cornwall. Ἐδουάρδος δ' Γ' διετήρησε τὰ παρεχωρηθέντα προνόμια εἰς τοὺς κασιτερορυχοῦς καὶ ὕψωσε τὸ Cornwall εἰς δουκάτον, ὅπερ ἔδωκεν εἰς τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἐδουάρδον, τὸν Μαῦρον Πρίγκιπα, τῷ 1535. Μέχρι τοῦ 1240 μ. Χ. τὰ ἐν Ἀγγλίᾳ κασιτερορυχεῖα ἦσαν τὰ μόνα καθ' ὅλην τὴν Εὐρώπην, ὅτε ἀνεκαλύφθησαν καὶ ἐν Γερμανίᾳ, ἅτινα ὑπετίμησαν τὰ τῆς Ἀγγλίας. Ἐν Βαρβαρίᾳ ὁ κασιτέρος ἀνεκαλύφθη τὸ 1640, ἐν Ἰνδίαις τὸ 1740, ἐν Νέξ Ἰσπανίᾳ τὸ 1782. Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἐξήγοντο κατὰ μέσον ὄρον ἐξ Ἀγγλίας 4,500 τόνοι ἀκατεργάστου κασιτέρου, ἐξαιρουμένου τοῦ κατεργασμένου καὶ τῶν κασιτερίων παροψίδων καὶ λοιπῶν, ἀξίας 400,000 λιρῶν.

ΜΙΑ ΝΥΞ.

Ἐπλόμεν ἀμφοτέροι· ἐσπέραν τοῦ Μαΐου
 Ἐν τῇ θαλάσῃ. Σιγῆς ὁ πόντος ἐξηπλοῦτο
 Γαλήνιος ὡς κάτοπτρον τοῦ θόλου τ' οὐρανοῦ.
 Ἐφωτοδόλουν οἱ χρυσοὶ ἀστέρες καὶ ἡπλοῦτο
 Ἄνὰ τὴν γῆν καὶ θάλασσαν τὸ φέγγος τῆς Σελήνης,
 Κ' ἡ θεὸς ἀπὸ τῆς ἀσπίδος ἐκείνης!

ὦ/ἔλθετε τὴν φωτεινὴν τοῦ οὐρανοῦ λυγρίαν,
 Καὶ τ' ἄλλο φῶς, τὸ πρόσωπον ἐκείνης νὰ ἰδῆτε!
 Νομίζω ὅτι μυστικὴν θεῶμαι ἀρμονίαν,
 Ἡ εὐωχία οὐρανοῦ καὶ γῆς ὅτι τελεῖται.
 Κ' ἐν τῷ Ἰπερίωνος ἡ κόρη φῶς σκορπίζει,
 Τὸ πρόσωπον τῆς φίλης μου καὶ θελεῖ καὶ φωτίζει.

Ἀκτῖνας ἔχει, πλὴν ὠχρὰς, ἡ λάμπουσα Σελήνη,
 Ἄντανακλώσας εἰς γλαυκὸν γαληνιῶντα πόντον·
 Ἀκτῖνας ὅμως ζωηρὰς ἐκπέμπει καὶ ἐκείνη
 Ἀπὸ ἡδέων ὀφθαλμῶν περιπαθῶς ἐρώντων.
 Νομίζεις δύο ἀδελφαὶ θωπεύουσιν ἀλλήλας,
 Ἡ ὅτι παῖς ἡ ἀηδὼν μετὰ τῆς φιλομήλας.

Ἡ λέμβος ἔσχιζε λεπτῶς τὸ κύμα τὸ ὑπνώτων.
 Τὴν κεφαλὴν τῆς ἔκλινε πρὸς τὸ θερμὸν μου στῆθος
 Ἡ κόρη ἡ λεπτοφυῆς, ἡ κόρη τῶν ἐρώτων,
 Κι' ἀρχαίως νύμφης τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἶχεν ἦθος.
 Καὶ ἔπαλ' ἡ καρδία μου σφοδρῶς . . . τί εὐτυχία!
 Ἡ Πικρὸς ἡ κόρη τοὺς παλμοὺς κ' ἡδέως ἐμετρία.

Ἄνω σελήνη, οὐρανός, ἀστέρες φωτοδόλοι,
 Κάτω γαλήνη, θάλασσα, ἐλπίς, εὐδαιμονία! . . .
 Ἐνόμιζες καὶ ἔφρουγες ἡ ὑπαρξίς μου ὅλη
 Κ' ἐφρήγγυτο τὸ στῆθος μου, καὶ ἐπέτα ἡ καρδία!
 Ἐῤῥω φρενῶν τότε ἔκυφα, κ' εἶπον: « γλυκεῖα φίλη,
 Ἄς ἀποθάνω μετὰ σοῦ, φίλων τ' ἀγάπῃ σου γεῖνη ».

Κ' ἠνώθησαν τὰ χεῖρά μας! ὦ! δὲν θὰ λησμονήσω
 Τὸ φλογερὸν, τὸ ἔνθεον, ἐκείνο φίλημά σου!
 Τότε μ' ἠγάπας ἐμμανῶς καὶ ὅλη ἔρωσ ἦσο,
 Ζωὴν τότε μοὶ ἔδιδον τὰ χεῖρά τὰ θερμά σου!
 Ἄλλ' ὅμως τώρα; . . . ἔσβεσεν ὁ ἔρωσ μετὰ τὸν χρόνον,
 Κ' ἐκείνου τοῦ φιλήματος ἡ μνήμη μένει μόνον! . . .

ΛΥΣΙΣ

τοῦ ἐν τῷ προηγ. φυλλαδίῳ αἰνίγματος

Ὅφισ—Ὅϊς.

Λύσις τοῦ Γρίφου

Ἡ πονηρία καὶ ἡ ἀνοησία συμβαδίζουσι.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Στόλισμα εἶμαι πάντοτε τῶν νεαρῶν προσώπων·
 Ἀλλὰ καὶ τὰ ροδάκινα μετ' ἔχουσιν ἐπίσης.
 Ἀκέφαλον στὰς κεφαλὰς ὑπάρχω τῶν ἀνθρώπων,
 Ἀλλ' ὅμως ὄχι εἰς τρελλοὺς καὶ θλάκας. Θά
 [με λύσεις]

ΓΡΙΦΟΣ

Εκτ' ἰτα